

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVII

MAI 1990

OPRIȚI-VĂ

„Opriți-vă,
și să știți că
Eu sint Dumnezeu.
Eu stăpinesc
peste neamuri,
Eu stăpinesc
pe pământ.
Domnul oștirilor
este cu noi.
Dumnezeul
lui Iacob
este un turn
de scăpare
pentru noi“.

Ps. 46,10.11

Pastor Chițu Marin
Consilier al Conf. București

Precum vedem, viața a fost și este o alergare, o luptă. Ea ne solicită pînă la epuizare toate energiile și potențele. Dealtfel, așa și procedăm, încercînd în acest fel să îndeplinim scopul chemării noastre la existență. Pentru noi, oamenii credinței, sensul vieții și al existenței îl descoperim în Dumnezeu care ne-a creat, precum și în slujirea cauzei Sale: realizarea Plenului de Salvare a celor păcătoși din păcat și moarte.

Cu adevărat, viața este o alergare și o luptă. Însă nimeni n-ar trebui să alege oricum, ci respectînd normele prestabilite. Altfel spus, „nici un oștaş nu se incurcă cu treburile vieții (încălcînd regulamentul și disciplina ostășească), dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oaste“. Și „cine se luptă la jocuri nu este încununat dacă nu se luptă după rînduiei!“ (2 Timotei 2,4-6). Tot astfel și plugarul, ca să adune roade, trebuie să lucreze pămîntul după sfaturile recomandate de specialiștii în materie.

Viața ne mai arată că alergarea, munca sau lupta pentru existență alternează cu perioade mai scurte sau mai lungi de odihnă, de refacere, de relaxare, de reculegere și de contabilizare a roadelor activității depuse, spre a vedea dacă cele întreprinse au avut eficiența scontată. Același lucru sublinia și apostolul Pavel cînd scria lui Timotei să înțeleagă faptul că și pe plan spiritual sînt momente cînd omul trebuie să se oprească și să reflecteze asupra activității depuse; să stabilească perioade de bilanț cînd să analizeze critic și obiectiv în lumina veșniciei dacă lucrul îndeplinit a fost după așteptările lui Dumnezeu.

Pentru noi, cei de astăzi, momentele de bilanț sînt între, altelc, serviciile de cult ocazionate de Sînta Cină, de săptămîna de rugăciune, de încheierea anului calendaristic, de aniversări, precum și de alte situații.

Imprejurarea de față este una dintre acestea. Astăzi, Dumnezeu ne sfătuiește să ne oprim și să aruncăm încă o dată o privire retrospectivă asupra preocupărilor noastre trecute; să acceptăm o confruntare cu noi înșine, cu faptele noastre și cu rezultatele lor.

Desigur, că în experiențele noastre trecute, am mai avut astfel de prilejuri de reculegere și de verifi-

care a vieții personale, de familie și de comunitate. Și uneori, poate, am căzut pradă unor furtuni sufletești de mustrări ale conștiinței sau am avut nopți de insomnie și de zbucium lăuntric. Însă, atunci cînd experimentăm aceste exerciții spirituale în cadrul solemn al unor evenimente deosebite, Duhul lui Dumnezeu descoperă deseori faptul că în respectivele ocazii au fost și unele carențe de luciditate, de sinceritate sau de obiectivitate. Dacă acestea sînt sincer recunoscute și regretate, Duhul harului așterne asupra inimii o dulce și binecuvîntată pace sufletească.

Uneori, în strădania noastră spre mai mult și mai bine, uităm adesea că sîntem ființe create și dependente de Dumnezeu. Uităm că Dumnezeu, „care a făcut lumea și tot ceea ce este în ea, este Domnul cerului și al pămîntului“ și că „El dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile“ (Fapte 17,24,25). După ce, prin harul lui Dumnezeu, am obținut unele rezultate pozitive, ne lăsăm stăpîniți de simțămîntul mulțumirii de sine, de simțămîntul lăudăroșiei deșarte și al supraestimării muncii noastre.

Atunci simțămintele noastre fi-rești se aseamănă cu cele ale lui Nebucadnețar, care, plimîndu-se pe acoperișul palatului său cugeta și spunea: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit Eu, ... prin puterea bogăției MELE și spre slava măreției MELE?“ (Daniel 4,30). Acelora care au nutrit sau care mai nutresc încă aceste simțăminte, într-un domeniu sau altul al vieții, care le exprimă sau nu, Dumnezeu, prin textul introductiv le cere cu multă blîndețe: „Încetați cu lăudăroșiile voastre; înfrînați-vă aprecierile deșarte; stăpîniți-vă înălțarea de sine; reamintiți-vă că Eu sint Dumnezeu. Eu sint Creatorul și Producătorul bunurilor de care vă folosiți. Eu sint adevăratul Proprietar al tuturor celor existente...“

Datorită potrivitului nostru diavolul, care este ca și pe vremuri ros de invidie și răutate și care dă tircoale căutînd pe cine să înghită, precum și datorită faptului că Dumnezeu vrea să-și slăvească Numele prin credincioșia noastră față de El, uneori, noi ca oameni, fără să înțelegem pe deplin însemnătatea planurilor Sale divine, trecem prin unele situații de grea cumpănă.

Continuare în pag. a 2-a

Prima noastră lucrare

Ceea ce doresc să împărtășesc cu Dvs. acum, ar putea fi cu ușurință înțeles greșit. Acesta este un risc pe care simt că trebuie să mi-l asum pentru a transmite ceea ce cred eu că este o solie importantă și pozitivă. Încercați vă rog, să înțelegeți preocuparea mea și să fiți alături de mine în a face ceva în acest sens.

Trecând în revistă istoria bisericii noastre din ultimele decade, mă întreb dacă nu cumva accentul lucrării noastre a fost greșit pus. Noi dorim să vedem că lucrarea lui Dumnezeu pe pământ, se încheie și dorința aceasta ne mină să facem acel lucru în care noi excelăm — să creăm noi programe și să dezvoltăm noi planuri de promovare a lucrării. Introducem adesea noi programe ca răspuns la nevoile noastre. Spunem că dacă întreaga biserică ar sta în spatele programului, l-ar sprijini și l-ar împinge spre înainte, Evanghelia ar fi propovăduită în toată lumea și sfârșitul ar veni. Nu trebuie să minimalizăm faptul că este nevoie de programe care să fie gândite cu grijă și care să mențină lucrarea noastră bine organizată; da întrebarea mea este: „Nu ne lipsește cumva ungera de sus care ar face ca programele noastre să fie mai eficiente?”

Cu aproximativ 190 de ani în urmă adventiștii stăteau în fața aceleiași probleme. În 1893 serva Domnului și-a exprimat îngrijorarea și preocuparea sa în aceste cuvinte: „În general există prea puțină lucrare a influenței Duhului Sfânt asupra bisericii. În același timp se pune prea mult accentul asupra dependenței de agentul omenesc individual, ca și cum succesul bisericii ar depinde numai de el. Acolo unde există o reală evlavie în biserică, acolo va fi și o adevărată credință în manifestarea eficienței Duhului Sfânt. Ceea ce duce la eclipsarea lucrării Domnului Dumnezeu este dependența așa de mare de elementul uman și de presupusele lui capacități, de educația și cunoașterea lui... (Omul) trebuie să se sprijine pe Cuvântul lui Dumnezeu cu o încredere neabătută și nu să facă mai departe din brațul de carne sprijinul și nădejdea sa” (Ms. 93/1893).

Ea a pus degetul exact pe problema noastră, nu-i așa? Noi ne punem încă prea mult încrederea în geniul oamenilor și ignorăm Duhul Sfânt. Nu a sosit oare timpul pentru o schimbare?

OCAZII ÎNTR-O LUME ÎN SCHIMBARE

Sintem martorii unor schimbări în lumea noastră care ne lasă uneori cu totul uimiți. De câte ori nu ne-am spus nouă înșine că ultimele mișcări în istoria omenirii vor fi rezeți? Co-

mentatorii de știri și observatorii politici admit că recentele evenimente din Europa răsăriteană par să fie catapultate de o putere nevăzută. Ei chiar vorbesc despre aceste evenimente ca fiind scăpate de sub controlul omenesc. Schimbările politice au luat-o înaintea timpului anticipat de reprezentanții internaționali ai păcii și puterii. Conducătorii celor mai puternice țări de pe pământ găsesc că este virtualmente imposibil să se țină pas cu evenimentele, ca să nu mai vorbim despre aducerea acestor evenimente sub control.

Dar majoritatea comentatorilor de știri nu știu nimic despre Dumnezeu care călăuzește cu mîna Sa istoria omenirii. Un pasaj din cartea „Profeți și Regi” pare să fie în mod deosebit relevant cu privire la ceea ce vedem în timpându-se: „În analele istoriei omenirii,

„Căutați mai întii Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”.

Mat. 6,33

creșterea națiunilor, ridicarea și căderea imperiilor apar ca și cînd ar fi dependente de vitejia și voința omului; cursul pe care îl iau evenimentele pare, într-o mare măsură, a fi determinat de puterea, ambiția sau capriciul lui. Dar în Cuvîntul lui Dumnezeu vîlul este dat la o parte, și noi privim în sus și înapoi, și în toate acțiunile și contra-acțiunile interesului, puterii și pasiunilor omenești vedem mijloacele Celui Atotputernic care, în liniște și cu răbdare, îndeplinește sfaturile Sale” (P.R./363).

Aș dori să vă împărtășesc părerea mea în legătură cu tot ce se întîmplă azi în lume. Dumnezeu deschide larg fereastra ocaziilor pentru biserică Sa. Dacă pășim înainte și ne folosim de aceste ferestre ajutați de puterea Sa, este posibil pentru noi să vedem lucrarea Evangheliei încheindu-se pe pământ într-o foarte scurtă perioadă de timp. Creștinii au mai avut ocazii ca acestea și mai înainte, dar au dat greș în a le folosi cum trebuie. Dacă conducătorii bisericii lui Dumnezeu L-ar fi urmat în mod curajos, Duhul Sfînt ar fi putut face o puternică lucrare în lume.

Acum, în zilele noastre vedem mina lui Dumnezeu rînduind treburile națiunilor astfel încît Evanghelia să poată merge nestingherită înainte în toată lumea. Comentatorii de la posturile de radio și istoricii nu înțeleg implica-

Ori de câte ori gustam ceva din bucuria semănătorului ce a încredințat „pământului“ spre rodire câteva din prețioasele semințe ale adevărului, îmi apărea mereu înaintea ochilor dimensiunea unei bucurii imposibile — imposibilă prin ceea ce o determină, semănatul de-a lungul apelor.

Dar iată că acum, ceea ce știam ca teorie, a devenit realitate și anume, faptul că de acolo de unde începe imposibilul pentru om, de acolo se desfășoară într-o incredibilă diversitate, panoplia facilităților divine. Trăirea acestei minuni a înzecit bucuria noastră, ne-a fericit inimile și nu numai pe ale noastre. La încheierea unei întâlniri cu rost evanghelistic, primarul unei așezări din Cimpia Dunării, răspundea pastorului care exprimase mulțumiri pentru bunăvoința cu care fuseseră primiți, cu următoarele cuvinte: „Eu trebuie să vă mulțumesc, și o fac din toată inima. Priviți ochii și fețele oamenilor! Pentru bucuria pe care ați adus-o în inimile lor, noi vă sintem recunoscători, noi vă mulțumim.“

Da, ne face bine să auzim astfel de cuvinte izvorînd din acea simțire românească pe care timpul și împrejurările n-au alterat-o peste măsură, ilustrînd cu prisosință foamea și setea după adevăr, foame și sete care — lăudat să fie Domnul! — mai poate fi încă stîmpărată, mai poate fi potolită. Dar pentru aceasta este nevoie de prezența noastră de-a lungul apelor, o prezență susținută, cu rost, cu belșug de sămîntă dăruită de Marele Semănător din inepuizabilele Sale hambare ce stau generos deschise pentru noi.

Primul trimestru al anului ce încununează deceniul, ne-a confruntat cu mulțimea fronturilor deschise de-a lungul atîtor ape. Nevoi organizatorice și de „aprovizionare“ se cereau rezolvate în chiar timpul semănătorului. Experiența se cerea acumulată și valorificată în timp record, dar toți coi ce înaintează pe genunchi izbutesc.

„Fericite de voi, care semănați pretutindeni de-a lungul apelor“
(Is. 32,20).

Astfel în acest interval de timp au fost organizate și conduse de pastorii Conferinței noastre peste 400 de adunări de evanghelizare desfășurate în 156 de localități, în care peste 31000 persoane din afara Bisericii, prezente în case de cultură, cămine culturale, școli sau alte locuri publice au oferit inimile ca pe un pămînt bun pentru sămînța adevărului. Iar cuvintele adevărului au încălzit inimi, au luminat minți și au trezit dorința după viața pe care Domnul a făgăduit-o din belșug.

De pe țărmul Mării Negre pînă pe malurile Oltului, de la Dunăre pînă pe Buzău, Prahova sau Argeș, s-a semănat pretu-

tindeni de-a lungul apelor, cu pasiune, cu lacrimi — desigur, de bucurie.

Pe lângă ocaziile amintite, în care pastorul a fost factorul determinant, zeci, sute de evangheliști laici au străbătut „Iudea și Samaria“ însuflețiți de aceeași imperativă și sfîntă trimiteră, răspîndind lumina, căldura și zîmbetul, împărțind cu zel iubitor, iubire cerească.

„Biblii! Dați-ne Biblii!“ „Mai veniți pe la noi!“ „Veniți și la noi!“ sînt cuvinte, chemări, al căror ecou stăruind încă în noi, ne face să simțim că timpul e prea scurt, efortul prea slab, iar noi prea puțini și prea mici.

Așa arată un început. Și putem spune că „până aici Domnul ne-a ajutat“. De aici și până la celălalt capăt al acțiunii se desfășoară miezul, conținutul, pe care-l dorim cât mai consistent, cât mai binecuvântat. Dar Dumnezeu îi binecuvintează în primul rând pe oameni. Trebuie deci ca toți cei ce au auzit chemarea și trimiterea de-a lungul apelor, să-și plece inima sub adierea Duhului, și să o facă până când vor fi scoase și fulgerele, până când ploaia și focul, unite, vor curăți și vor împuternici pe toți cei ce nu-și recunosc un alt rost, decât acela de a fi azi prezenți de-a lungul acestor ape.

Domnul să binecuvinteze roditor acest efort ce a reunit sute de semănători! Să ude îmbelșugat brazda și proaspăta semănătură! Să sporească bucuria noastră într-atît, încît să putem intra de pe-acum în „bucuria Stăpînului“!

Pastor Petrică Danci
Secretar al Conferinței
București

OPRIȚI-VĂ

Urmare din coperta 1

Atunci, în micimea sufletului nostru, repetăm plîngerile lui Iov de odinioară: „Blestemată să fie ziua în care m-am născut! De ce n-am murit înainte de a fi văzut lumina zilei? De ce am găsit genunchi care să mă primească?... Dacă n-aș fi existat ca om, n-aș fi experimentat durerea provocată de decesul copiilor mei! Nici amarăciunea deposedării de bunurile care-mi asigurau existența! Nici jignirile soției mele! Nici neîncrederea așa-numiților mei prieteni! Nici suferințele fizice și sufletești care mă copleșesc atît de mult! Suspinaurile îmi sînt hrana zilnică și jalea mea se revorsă ca apa. De ceea ce mă tem, aceea mi se întîmplă; și de ceea ce mi este frică, de aceea am parte! N-am nici liniște nici pace, nici odihnă...“ (Iov, capitolul 3).

La aceste plîngeri, Dumnezeu a răspuns prin următoarele cuvinte: Iov, oprește-te! Pentru ce îmi întunezi „planurile prin cuvîntări fără pricepere“ (Iov 38,2). Pentru ce „vorbești împotriva Celui Atotputernic?“ (Iov 40,2). „Vrei să nîmicesti... dreptatea Mea?“ (Iov 40,8). Iov, vîd că minunile Mele sînt mai presus de priceperea ta! (Iov 42,3). De aceea, Iov, oprește-te! Te rog, oprește-te?

Ca și lui Iov de altădată, Dumnezeu ne cere nouă, celor de astăzi, să avem încredere în înțelepciunea și bunătatea Sa. Atunci cînd actele Sale providențiale care au răsfrîngere asupra persoanei noastre, asupra familiei noastre sau asupra activității noastre sînt oarecum neînțelese, cu atît mai mult atunci este necesar să ne bîzuim pe dragostea Sa binevoitoare față de noi. El ne invită să încetăm, să punem stavilă simțămîntelor noastre de nemulțumire. De aceea, tu, Iov al zilelor de față, și voi toți care în prezent experimentați aceste simțămînte: opriți-vă criticile; înfrînați-vă nemulțumirile; stăpîniți-vă acuzațiile; încetați cu defăimările, Reamintiți-vă, zice Domnul, că Eu sînt Dumnezeu. Eu stăpînesc peste tot. Eu sînt suveran, și suveranitatea sau guvernarea Mea n-am cedat-o nimănui.

Mai sus comparăm situația prezentă cu o ocazie de bilanț. De aceea, ar fi instructiv pentru noi să ne reamintim de învățăturile Domnului Hristos care se desprind din pilda ispravnicului necredincios descrisă în Luca 16,1-8.

„Un om bogat avea un ispravnic care a fost prît la el cî-i risipește averea. El l-a chemat și i-a zis: 'Ce aud eu vorbindu-se despre tine? Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta...!' Prin omul bogat este reprezentat Dumnezeu, în calitatea Sa de Creator și Proprietar a tot ceea ce există; iar prin ispravnic, este reprezentat omul în calitatea sa de administrator al bunurilor care i-au fost încredințate.

Curînd va avea loc marea confruntare dintre Dumnezeu și om. Atunci privirea Sa va exprima cel mai sever și necruțător rechizitoriu: „Ce ai făcut cu tot ce ți-am lăsat în administrare? Ce ai făcut cu puterea fizică cu bunurile materiale, cu influența și cu toți talanții pe care ți i-am încredințat? Ce ai făcut cu speranțele și cu misiunile salvatoare pe care ți le-am dat? Ce ai făcut din chemarea de a Mă reprezenta printre oameni? Ce ai făcut cu faptele mari și cu actele de curaj pe care ți le-am așezat în față? Ți le-am încredințat pe toate ca să le transformi în realități. Te-am înzestrat cu valori spirituale, cum ar fi: privire caldă, zîmbet curat, frunte senină. Ce ai făcut din tine însuși?...“

Atunci, unde și cum să se ascundă omul de săgețile acelor priviri? De acele întrebări chinătoare care se vor amplifica prin muștrările propriei conștiințe? Se va putea mîni în fața Aceluia care știe totul? Se va putea trișa atunci, la cel mai mare și cel din urmă examen? Nu! Atunci viața întregă va fi scaldată în lumina adevărului. De la acea confruntare nimeni nu va putea să se sustragă, nimeni nu va putea să se ascundă.

Atunci ispravnicul credincios, cu sîială și smerenie, va așeza la picioarele Domnului și Stăpînului său toate succesele sale, toate realizările și izbînzile sale, împreună

cu expresia simțămîntelor sale launtrice: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă“ (Apoc. 4,11).

Dar tot atunci, înaintea Domnului și Stăpînului întregului pămînt, se va înfățișa și ispravnicul necredincios. Cît de amară va fi neputința lui de a oferi ceea ce se cuvenea! Cît de grele îi vor fi mîinile goale cu care se va înfățișa înaintea Aceluia care l-a trimis în viață așa de înzestrat și care l-a așteptat atîta vreme încercînd cu roadele mîntuirii! Cît de sfîșietoare va fi fața aceea dojenitoare! Cît de imensă va fi deziluzia întipărită pe fața lui Isus!

El va privi îndelung pe ispravnicul necredincios. Îl va privi cu ochii scldați în lacrimi, așa cum a făcut-o pe vremuri pentru Ierusalimul care nu cunoscuse și nu preluase vremea cercetării sale. „Dacă ai fi cunoscut și tu măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pace...“ (Luca 19,42). Din privirea Sa, neînsoțită de vorbe, se vor desprinde și alte întrebări: „De ce Mi-ai risipit darurile? De ce Mi-ai mînițit? De ce Mi-ai ucis idealurile și năzuințele pe care le-am investit în tine? Te-am pus străjer și crainic; pentru ca să trimbițezi solia mîntuirii și salvării. De ce Mi-ai ucis speranțele? De ce ai făcut din Mine o ființă prozaică și ungeri chiar o hulă printre oameni?...“

Ziua de astăzi și ora prezentă ne oferă prilejul de a ne opri, de a ne cerceta, de a devansa această mare confruntare cu Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos. Astăzi și acum sîntem rugați să facem o astfel de experiență personală. Să n-o evităm! Să n-o amînim! Pentru ca astăzi fața Sa, sigur, ne este binevoitoare; iar pentru greșelile noastre aflăm iertare și har ideajuns. Astăzi și acum „să ne întoarcem la Domnul, care va avea milă de noi, la Dumnezeuul nostru care nu obosește iertînd“ (Isaia 55,7).

Nu prea demult am făcut o vizită unui prieten. L-am găsit cu o carte în mînă, învășind legea circulației pentru a obține un permis de conducere auto. În timpul discuțiilor noastre, îmi spunea că l-a impresionat una din prevederile regulamentului: „Oprește-te, asigură-te și pornește“.

Așa stau lucrurile și pe plan spiritual. Ne oprim, pentru ca să ne asigurăm de iertarea vinovaților noastre prin mărturisirea lor și prin credința în singele vărsat de Mîntuitorul Hristos pe crucea de Calvar. Ne oprim ca să ne orientăm asupra împrejurărilor în care ne aflăm, împrejurări care sînt ancorate în timpul profetic al zilelor de pe urmă. Ne oprim ca să ne alimentăm cu energiile inegalabile ale Duhului Sfînt care să fie puse în lucrarea de evanghelizare și de încheiere a timpului de probă. Ne oprim pentru a ne echipa cu toate virtuțile divine ca să ne putem îm-

Continuare în pag. 3-5-a

Calitățile slujitorilor lui Dumnezeu

„Voi
sinteti
împreună
lucrători
cu
Dumnezeu...”

Pastor
I. Gyeresi
Consilier al Uniunii

Este vrednic de această denumire numai acela care punând mâna pe plug lucrează în mod efectiv (Luca 9,62). Copiii lui Dumnezeu trebuie să simtă cu semenii și să știe să lucreze pentru ei. Ei trebuie să-și dezvolte aptitudinile spirituale și darurile primite de la Dumnezeu pentru a-și întări chemarea lor. Inactivitatea, neglijența și neluarea în seamă a glasului Duhului Sfânt care ne îndeamnă la lucru, ne conduc la pierderea simțului responsabilității și chemării noastre. Trebuie să veghem ca Duhul Sfânt să poată dezvolta în noi acele trăsături de caracter și calități pe care El să le poată folosi în lucrare.

Legea autorizează exercitarea unei meserii numai de către cei calificați pentru aceasta. Și evanghelistul are nevoie de a învăța și de a se instrui. Cel care dorește să învețe pe alții trebuie mai întâi să învețe el însuși să se lase învățat. Salvarea de suflete este mai însemnată decât orice altă preocupare. Pentru aducerea la îndeplinire a acestei lucrări avem nevoie de inimă și de minte, de calități spirituale și intelectuale. Să enumerăm câteva din acestea:

1. Relația cu Dumnezeu

Domnul Isus Hristos a ilustrat legătura care trebuie să existe între noi și El prin parabola vîței și a mlădițelor (Ioan 15,1-5). Aceasta este condiția rodirii. Niciunde nu este mai importantă această relație ca în domeniul salvării de suflete. Chiar și Domnul Hristos a simțit nevoia acestei legături. El a petrecut nopți întregi în comuniune strinsă cu Tatăl. Așa câștiga putere pentru îndeplinirea lucrării zilnice. Nume după nume, situație după situație, nevoie după nevoie erau prezentate stăruitor înaintea Tatălui Său pentru rezolvarea problemelor care se iveau zi după zi. În lucrarea de salvare a sufletelor trebuie să simțim nevoia și să cunoaștem importanța legăturii noastre cu Dumnezeu. Isus însuși spunea: „Fără Mine nu puteți face nimic...” (Ioan 15,5). Dacă înțelegem semnificația cuvintelor „rămîneți în Mine, și Eu voi rămînea în voi”, atunci „dragostea lui Hristos ne strînge” și socotim că „cei ce trăiesc nu mai trăiesc pentru ei înșiși” (2 Cor. 5,14,15). Legătura cu cerul este oferită și întreținută de bunul Dumnezeu, dar „noi trebuie să o dorim și să o dezvoltăm. Legătura vie rezultă din consacrare. Cel care lucrează pentru alții trebuie să se prindă de brațul lui Dumnezeu.

2. Experiența creștină

Acela care cheamă pe oameni la pocăință și dorește să-i conducă prin experiența nașterii din nou, trebuie să știe el însuși ce este pocăința și nașterea din nou. Cum poate cineva convinge pe altcineva despre un lucru, dacă el n-are încă o convingere bazată pe experiență?

Cum pot oameni mindri, egoiști și iritabili să conducă pe alții la o viață umilă, neegoistă și iertătoare? „Păcatul mindriei, egoismului, afișării de sine și al laudei de sine se întâlnește și la aceia care mărturisesc a fi urmașii lui Dumnezeu. Ei sînt atît de opuși lui Dumnezeu, încît puterea Lui nu poate lucra nici în ei, nici prin ei”. Domnul Isus a zis omului vindecat, „propovăduiește tot ce ți-a făcut Dumnezeu” (Luca 8,29). Deci mai întâi vindecat, apoi trimis în lucrare. Cea mai mare minune pe care Dumnezeu o face neîncetat, nu este alta decît renașterea omului păcătos. Aceasta este cea mai profundă experiență creștină despre care se poate vorbi totdeauna.

Să avem grijă nu cumva să se poticnească cineva datorită comportamentului, cuvintelor sau faptelor noastre. „Feriți-vă de orice se pare rău” (1 Tes. 5,22). „...ca nimeni să nu ne defaimă... căutăm să lucrăm cinstit nu numai înaintea Domnului ci și înaintea oamenilor” (2 Cor. 8,20,21). „Blîndețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii” (Fil. 4,5). „... Fiindcă am ajuns o priverște pentru lume, îngeri și oameni” (1 Cor. 4,9).

3. Atitudine plăcută

Cel care ține altora lecturi biblice trebuie să fie politicos, delicat și manierat. Fără acestea nu vor exista roade îmbelșugate. Trebuie să știe să asculte pe alții și să fie îngăduitor, răbdător. Nicio dată să nu se lase provocat din răutate. Să fie blînz și împotriviții. Nu toți s-au născut cu o natură comunicativă, amabilă și senină, dar în Hristos s-a deschis posibilitatea ca toți să-și poată însuși aceste calități. Zilnic trebuie să ne rugăm și să luptăm pentru a birui simțămîntul de superioritate și atitudinea ironică sau nerăbdătoare. Prin exercițiul perseverenț, prin răbdare și iubire putem câștiga maniere plăcute și atrăgătoare cu ajutorul cărora putem țese firele prieteniei spre inimi.

Cei care doresc să transforme pe alții trebuie să fie ei înșiși lipsit de egoism, trebuie să fie amabili și politicoși. În viața lor trebuie să se vadă slujirea neegoistă a dragostei. Spiritul Profetic scrie: „Dacă ne-am umili înaintea Domnului, am devenit mai amabili, mai politicoși, mai delicați și mai manierați; atunci s-ar converti o sută ocolo unde astăzi nu este decît unul” (1 T/189).

4. Perseverență

Cei care doresc să transforme obiceiurile altora, care doresc să scape pe oameni de patimi dăunătoare, care doresc să realizeze o schimbare și o convertire deplină în viața altora, trebuie să aibă un curaj eroic și o perseverență irezistibilă. Unul ca acesta trebuie să se caracterizeze printr-o sirguintă

Continuare în pag. a 6-a

Prima noastră lucrare

Urinare din coperta a II-a

fiile evenimentelor ce au loc, dar noi trebuie să le înțelegem. Timpul nu este de partea noastră. Satana se va strădui să folosească acest nou spirit de democratizare ca un mijloc de a aduce la existență un sistem religios — politic care să închidă ușile și să ducă la restringerea libertăților religioase. Astfel de evenimente fac toate parte din finalul marii lupte dintre Hristos și Satana, așa cum a fost profetizat în Sfânta Scriptură.

Ce vom face cu fereastra ocaziilor pe care Dumnezeu o deschide pentru noi? Sintem noi gata să luăm în mână noastră lucrarea, să facem lucrarea de pregătire la care ne cheamă Dumnezeu și să-I îngăduim să ne folosească pentru a încheia lucrarea Sa pe pământ? Sau vom lăsa această ocazie de aur să ni se strecoare printre degete și să mai rămănim noi și copiii noștri aici, în această lume a păcatului pentru încă o perioadă de 50 sau 60 de ani? Biserica și conducătorii ei vor trebui să ia o hotărâre, fie printr-o alegere conștientă, fie prin neglijența și nepăsarea lor.

Stimați frați, fac un apel la toți, membrii laici, pastori și conducători deopotrivă, să luăm bine seama la ceea ce se întâmplă în lumea noastră și să folosim ocazia pe care Dumnezeu ne-o oferă. Să ne ridicăm cu toții, să ne mărturisim păcatele și greșelile noastre, să ne întorcem în pocăință la Dumnezeu și să căutăm puterea și eficiența pe care Duhul Sfânt o va aduce odată cu experiența Ploii Tirzii. Nu trebuie să pierdem, să neglijăm această ocazie.

Biserica acordă o prea puțină importanță influenței Duhului Sfânt. Acest lucru trebuie să se schimbe. Este timpul ca biserica să admită că „lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu — zice Domnul oștirilor“ (Zah. 4,6).

CEA MAI MARE NEVOIE A NOASTRA

ASTĂZI

În istoria Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea, Sesiunea Conferinței Generale din 1888 stă ca o linie de demarcație. Cu aproximativ 18 luni mai înainte de întîlnirea de la Minneapolis, E.G. White a folosit paginile revistei „Review and Herald“ făcînd apel la membrii bisericii să se pregătească pentru această întîlnire, venind înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-și păcatele și căutînd puterea Duhului Sfânt pentru încheierea lucrării de vestire a Evangheliei în toată lumea. Urgența pe care dînsa o simțea pentru această pregătire strigă la noi din paginile pe care ea le-a scris: „O reînviore a adevăratei sfințenii printre noi este cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre. Dobîndirea ei ar trebui să fie lucrarea noastră de capetenie“ (22 mai 1887).

Această reînviore a adevăratei sfințenii constituie însă cea mai mare și cea mai urgentă din nevoile noastre. Trebuie să mărturisesc, totuși, că, în timp ce noi răspundem apelului lui Dumnezeu, printr-o „slujire a buzelor noastre“, adevărata slujire n-a constituit niciodată prioritate pe agendele noastre. Toate aspectele eforturilor bisericii noastre sînt importante și fiecare își aduce contribuția la întreaga lucrare a bisericii mondiale. Dar nici un obiectiv sau program nu este mai important decît acela de a cere puterea Duhului Sfânt în lume în măsura Ploii Tirzii. Orice alt lucru care este făcut în sau de către biserică, trebuie să fie secundar.

Sînt fericit să spun că unii dintre conducătorii bisericii acordă cererii după puterea Ploii Tirzii a Duhului Sfânt primul loc în prioritățile de pe agenda lor. De exemplu, am înțeles că în una din Conferințe, prioritățile acordate la adunarea lucrătorilor s-au schimbat. Mai înainte, aproximativ 30 de minute erau acordate pentru rugăciune și gânduri devoționale și restul timpului era folosit pentru problemele administrative ale întîlnirii. Acum ei acordă 30 de minute problemelor administrative și restul timpului îl acordă rugăciunii, studierii Cuvîntului lui Dumnezeu și sfaturilor pe care le-au primit de-a lungul anilor, cum și discuțiilor și schimburilor de păreri asupra felului în care să se pună în practică aceste sfaturi. Schimbarea acestei priorități nu dăunează lucrării Conferinței. De exemplu, deși ei acordă 10 minute promovării programului anual de stringere de fonduri cu ocazia întîlnirii pastorilor, această Conferință este a doua ca sumă pe cap de membru în Diviziunea Nord Americană în campania „Ingathering“ pe anul 1989. Pastorii și membrii noștri au participat și înainte la acest program de stringere anuală de fonduri, ei știu despre ce este vorba și pot educa pe membrii ei noi pentru această lucrare. Conducătorii acestei Conferințe cred că este mult mai eficient să folosească 10 minute pentru promovarea programului acesta de stringere de fonduri și apoi să folosească o oră sau două de rugăciune și studiu căutînd să se pregătească pentru revărsarea Duhului Sfânt.

Îngăduiți-mi să folosesc o altă ilustrație din cadrul aceleiași Conferințe. Președintele Conferinței petrece o zi pe lună întîlnindu-se cu pastorii din toate cele șase regiuni. Ei folosesc acest timp studiînd împreună, rugîndu-se și discutînd modul în care să pună în practică sfaturile pe care le avem pentru pregătirea noastră în vederea primirii Duhului Sfânt. Întrebat fiind cum își poate permite să petreacă șase zile în fiecare lună în afara biroului său, președintele răspunde: „nimic nu este mai important pentru mine ca președinte al acestei Conferințe, decît să căutăm să cunoaștem voința lui Dumnezeu și să ne plecăm în genunchi cu toți pastorii în dorința ca Duhul Sfânt să umple viața noastră“.

În cartea „Faptele Apostolilor“ am citit că „trecerea timpului n-a adus nici o schimbare în făgăduința Domnului Hristos făcută mai

înainte de înălțarea Sa, de a trimite Duhul Sfânt ca reprezentant al Său. Nu se datorește nici unei restricții din partea lui Dumnezeu faptul că bogățiile harului Său nu se îndreaptă spre pământ asupra oamenilor. Dacă nu vedem împlinirea făgăduinței așa cum ar trebui, aceasta se datorește faptului că făgăduința nu este apreciată așa cum ar trebui să fie. Dacă toți sînt binevoitori, dacă toți doresc, atunci toți vor fi plini de Duhul Sfânt. Acolo unde se acordă puțină atenție nevoii după Duhul Sfânt, se vede o secetă spirituală, întunecime spirituală, declin și moarte spirituală. Acolo unde atenția e ocupată cu probleme minore, puterea divină care este necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii și care va aduce cu ea toate celelalte binecuvîntări, lipsește, deși este oferită în infinita ei plinătate" (A.A. 50).

Cînd căutăm Duhul Sfânt cu o inimă sinceră, aceasta va avea ca rezultat creșterea și prosperitatea spirituală. Este clar că puterea Duhului Sfânt este singurul răspuns la stagnarea spirituală existentă. Dar pentru a primi această putere, noi trebuie să fim dispuși să urmăm sfaturile pe care ni le-a dat Dumnezeu.

Eu cred că Dumnezeu dorește să reverse Duhul Său Cel Sfînt asupra noastră. Domnul este mult mai binevoitor să dea Duhul Sfînt aceluia care îl cer, decît sînt părinții dispuși

să dea daruri bune copiilor lor (Luca 11,13). Trebuie să dăm prioritate lucrării de căutare a acestei revărsări a Duhului Sfînt. Noi trebuie să învățăm să flămîzim și să insetăm după neprihănirea pe care Duhul Său să ne-o împartă. Noi trebuie să vorbim despre ea, să ne rugăm pentru ea și să predicăm despre ea.

Așa cum am spus într-un articol anterior, eu fac din căutarea făgăduinței darului Duhului Sfînt și al reinviiorării adevăratei sfințiri, subiectul unui intens studiu în devoțiunea mea personală, astfel încît să pot înțelege care este planul lui Dumnezeu pentru mine și pentru biserica Sa. Primirea Ploii Tirzii a devenit subiectul major al rugăciunilor mele.

Vă întreb frații mei creștini: nu este oare timpul ca poporul lui Dumnezeu să caute în mod activ acest unic dar care va aduce cu sine toate celelalte binecuvîntări? Fac un apel la colegii mei conducători pentru a face ca subiectul Ploii Tirzii să fie pe primul loc în practicile noastre. Tineretul să vă vadă ca un conducător spiritual. Membrii bisericii să vadă că știți ce înseamnă să lucrați. Încurajați-i să urmeze exemplul vostru.

Aceasta, scumpi frați și stimate surori, „trebuie să fie prima noastră lucrare”.

Pastor: N. Wilson,
Președinte Conferinței Generale

OPRIȚI-VĂ

Urmare din pagina a 2-a

petrivi răului năvălitor și să rămînem în picioare după ce vom birui totul.

Este timpul să ne înțingem mijlocul cu adevărul, să îmbrăcăm platoșa neprihănirii, să încălțăm picioarele cu rîvna Eyangheliei veșnice și a păcii, să luăm scutul credinței, coiful minții și să folosim

cu înțelepciune Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu și lucrător, care „pătrunde pînă acolo încît desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gîndurile inimii” (Efes. 6,13-17; Evrei 4,12).

Ne-am oprit pentru ca, astfel orientați și edificați, să pornim în a sluji și apăra credința dată sfinților odată pentru todeauna, pentru a deveni un ajutor săracului și orfanului lipsit de sprijinul necesar, pentru a fi o călăuză pentru

drumeți, lumină celor care bijbiie în întuneric, și mai cu seamă pentru a fi „gura” lui Dumnezeu și tîlcuitorul” Său printre oameni (Exod 4,16; 18,19).

Textul de la început are menirea să ne ofere garanția prezenței și călăuzirii cu pace și izbîndă a Celui Atotputernic. În vremurile trecute, Dumnezeu nostru a făcut minuni mari. La ieșirea poporului Său din Egipt, El a netezit drumul, împărțind în două apele Mării Roșii. În pustie, cînd poporul Său era insetat, El l-a adăpat scoțînd apă din stîncă. Cînd din cauza invidiei, Daniel a fost aruncat în groapă. El a închis gurile leilor. El a săturat cu piine mulțimile infometate, a vindecat orice fel de boală, a înviat pe morți, a înfrînt patimi omenești și a adus pace inimilor împovărate de păcat.

De aceea, să fim siguri că ceea ce a făcut El în trecut pentru poporul Său poate face și în viitor pentru noi, deoarece El este același: ieri, astăzi și pînă la încheierea timpului de probă.

Să rugăm pe Domnul, Dumnezeul nostru, ca fiecare dintre noi, avînd bine fixate privirile asupra binecuvîntărilor Sale din trecut, să se bizuie pe dragostea Sa binevoitoare și în zilele următoare, ca astfel alergarea vieții noastre să fie o binecuvîntare pentru semenii noștri și o pricină de slavă pentru Dumnezeul pe care-L slujim.

Botez în comunitatea Plosca județul Teleorman.

Calitățile slujitorilor lui Dumnezeu

Urmare din pagina a 3-a

ca a furnicii. Dacă a încercat de o sută de ori să conducă pe cineva la Isus și n-a reușit, să mai încerce încă o dată și a suta una oară. Cei fricoși, cei lași și cei nestatornici n-au cucerit niciodată cetăți. Înainte ca Dumnezeu să-i fi dat lui Iosua porunca de a cucerii Ierihonul, i-a zis: „Întărește-te și îmbărbătează-te” (Ios. 1,6).

La Corint Dumnezeu l-a învățat pe Pavel că are nevoie de perseverență. Pavel avea obiceiul să organizeze comunități în urma predicării Evangheliei. În Corint el a văzut puține rezultate, puține posibilități pentru succes. Pentru a nu părăsi acel loc, Domnul i S-a arătat într-o viziune de noapte și i-a zis: „Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea... căci am multe suflete în cetatea aceasta. Aici a rămas un an și șase luni” (Fapte 18,9-11). În urma acestei asigurări și îmbărbătări, Pavel a rămas în Corint și a lucrat cu perseverență, având în cele din urmă un deosebit de bun rezultat.

Avem nevoie de perseverență pentru a răbda totul, pentru a nu întrerupe efortul, ci a continua lucrarea cu credință. Una din caracteristicile rămășiței (care trebuie să încheie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ) este „răbdarea sfinților”, perseverența ei.

5. Capacitatea de a ne face înțeleși

Evanghelistul trebuie să dețină multă cunoștință. Întotdeauna trebuie să știe mult mai mult despre subiectul predat decât prezintă. Astfel, după prezentarea subiectului, poate să poarte discuții pe baza întrebărilor puse fără a ajunge în situații de nesiguranță sau încercătură. În afară de aceasta, el trebuie să învețe să prezinte gândurile și soluțiile în mod atractiv. La ce folosește pregătirea, timpul rugăciunii și jertfa dacă nu poate împărtăși și altora ceea ce a pregătit, dacă nu se poate face înțeles? Pastorul trebuie să fie scurt, concis, niciodată plictisitor. Să evite folosirea cuvintelor pe care nu le înțeleg toți. Expresii ca: „Judecata de cercetare”, „Spiritul Profetic”, „Întreita solie”, etc. să fie explicate. Să vorbească simplu, pe înțelesul tuturor, folosind vorbirea populară. E important ce vor înțelege oamenii și nu ce „știe” vorbitorul. Despre Domnul Hristos, marele nostru Exemplu, citim: „Întrecut vorbea direct și simplu, Isus a îmbrăcat adevărul în

tr-o frumusețe deosebită. Vorbirea Lui era curată, decentă și proaspătă ca un izvor” (DA/252).

„Hristos prezenta ceea ce avea de spus atât de simplu și ilustrativ încât și cei mai neînvațați îl înțelegeau numaidecât” (EV/482).

6. Dragoste

Iubirea față de cei păcătoși L-a adus pe Domnul Isus pe pământ. Nu cuiele, ci iubirea L-a ținut pe cruce. Interesele Și Le-a legat de nevoile omului pentru ca „să Se asemene fraților Săi... ca să poată fi... un mare Preot milos și vrednic de încredere” (Evr. 2,17), ca „să aibă milă de slăbiciunile noastre... să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evr. 4,15,16). Vedem în Isus exemplul sublim al iubirii și împreunei simțiri, care Și-a consacrat timpul, lucrarea și viața pentru ajutorarea și mântuirea altora. În inima adevăratului creștin „ca un foc mistuitor” (Ier. 20,9) arde iubirea lucrătoare pentru păcătoși. Acest foc cereșc radiază din inimi spre păcătoși și încălzește suflete reci. Oamenii vor rămâne „străpunși în inimă” și vor întreba „ce să facem?” (Fapte 2,31). Dragostea ne determină să cercetăm lucrurile din punctul de vedere al celuilalt, să ne așezăm în locul lui, și ceea ce ne-ar place să ni se facă nouă să facem și noi la fel.

„Domnul dorește ca aceia care se îndeletnicesc cu lucrarea de sal-

vare de suflete să exercite uitarea de sine. Viața noastră nu și-a ajuns ținta, dacă nu lășăm în urma noastră urmele iubirii și împreunei simțiri. Dumnezeu nu este dispus să conlucreze cu oameni neclapăți, încăpăținați și fără dragoste. Un asemenea om batjocorește desăvîșirea lui Hristos pe care dorește s-o arate lumii prin servii Săi” (EV/629).

„Manifestarea simplă a împreunei simțiri sincere și creștine are o putere care deschide inimile înaintea influenței Spiritului Sfânt” (EV/483).

„... în fiecare vece Dumnezeu a avut străjeri și mărtiri sinceri...”

„Încă de la început Domnul a lucrat prin poporul Său ca să reverse binecuvântări asupra lumii...”

„De-a lungul veacurilor de întunecime spirituală biserica lui Dumnezeu a fost asemănată cu o cetate așezată pe un munte, de unde, din generație în generație, din veac în veac s-au dat învățături cerești...”

„Ca reprezentanți ai lui Hristos, trebuia ca apostolii să exercite asupra lumii o influență hotărâtoare și plăcută... Învățătura minunată a apostolilor, cuvintele lor incurajatoare și care trezeau încredere, au convins pe toți că ei nu lucrau prin propria lor tărie, ci prin puterea Domnului. S-au umilit și au propovăduit că Acela pe care iudeii L-au răstignit este Căpetenia vieții, Fiul viului Dumnezeu...”

„Isus Se bucura pentru faptul că putea și încă poate face mai mult pentru urmașii Săi decât le-a promis. Era fericit că de la El avea să se reverse o iubire și compasiune care va curăți templul sufletelor și va transforma caracterul lor după asemănarea Sa; era fericit că adevărul Său va birui în final prin puterea Duhului Său” (P.A. 18—26).

Botez în comunitatea Roșiori, județul Teleorman.

P. Lanarés

Un vechi și devotat prieten

Cu inima elocotindă de bucuria recunoștinței față de Cel Atotputernic pentru zorii libertății ce ne încălzesc inimile, fr. Lanarés, prieten apropiat al bisericii și țării noastre, ne-a trimis acest imn de laudă închinat Domnului mântuirii noastre.

În calitatea sa de secretar general al Asociației Internaționale pentru apărarea libertății religioase, fr. Lanarés a adus un prețios aport la cauza libertății în perioada dictaturii totalitare.

Ne bucurăm că nu ne-a uitat. Ne bucurăm că ființa sa vibrează puternic sub adierea plăcută a vântului aducător de libertate și demnitate, rugînd pe Creator să-i dăruiască ani plini de bucurie și-l dorim în mijlocul nostru și acum spre a ne bucura împreună.

Lăudat să fii, Doamne...!

Lăudat să fii, Doamne
pentru anul care s-a scurs
Griji și bucurii
au trecut prin viața
noastră.

Suferința trupului
pune hoțar trudei.
Durerea inimii
e că nu a știut
cum să te iubească.

Lăudat să fii, Doamne,
pentru dragostea minunată
revărsată peste noi
prin cei ce ne înconjoară.

Lăudat să fii, Doamne,
pentru că ne ești Lumină,
Ajutor și Călăuză
atunci cînd neliniștea
ne apasă.

Lăudat să fii, Doamne,
fiindcă ne însoțești
pe cărarea strălucită
a vieții noastre nesigure.

Lăudat să fii, Doamne,
pentru că te simțim
mereu alături,
pentru că auzim glasul
Tău mîngietor
spunîndu-ne iar și iar :
„Nu te teme !”

Lăudat să fii, Doamne,
pentru credințioșia,
pentru dragostea
și îndurarea Ta
care ne însoțește în încercări,
care ne îndulcesc necazurile
și ne întăresc credința.

Lăudat să fii, Doamne,
pentru că, așa cum ai făgăduit,
ne dai puterea
să fim cu adevărat martorii Tăi,
ai vieții și lucrării Tale
— cu toată umilința —.

Lăudat să fii, Doamne,
pentru iubirea Ta nesfîrșită
care ne dă mîntuirea
azi și în veșnicii.

Lăudat să fii, Doamne,
pentru binecuvîntările Tale.
Arață-ne calea,
dă-ne iubire,
mărește-ne credința,
însuștește lucrarea
și fă din noi
un locaș al Tău, prin Duhul.

Lăudat să fii, Doamne !

P. Lanarés
Yverton — 1990
(în românește)
A. Badea

O vizită rodnică

Sîntem o familie obișnuită. Ca oricare alta, am avut perioade mai bune și altele nu tot așa de bune. Dar am învățat să ne respectăm, să lucrăm împreună și să creștem împreună. De mai multe ori l-am auzit pe fr. Delmar Holbrook spunînd aceste cuvinte sub zîmbetul aprobator al soției sale, sora Betty Holbrook. „Reușita în cămin nu este un privilegiu rezervat cîtorva persoane deosebite, ci este darul lui Dumnezeu oferit fiecărei familii. Dumnezeu a destinat căsătoria să fie un loc pe pămînt în care să ne pregătim pentru căminul ceresc”.

La doi ani după prima vizită în țara noastră, familia Holbrook s-a aflat din nou în țara noastră, în perioada 26 aprilie — 6 mai 1990. Dorința de a revedea „frumoasa Românie”, exprimată în interviul acordat revistei noastre la încheierea primei vizite, s-a împlinit. Ne-am dat seama că într-adevăr oaspeții noștri se simțeau foarte atașați de poporul român și de biserică noastră, din ușurința cu care recunoșteau locurile parcurse și persoanele întîlnite, din interesul arătat față de lucrurile fierbinți ale înnoirilor din țara noastră și din plăcerea cu care rosteau cuvinte românești. „România este o țară foarte frumoasă, dar ceea ce ne place cel mai mult în România sînt ... români!”.

Prima parte a vizitei s-a desfășurat în cadrul Conferinței Bacău. Vineri seara, în impresionanta sală a comunității Matca, soții Holbrook au vorbit despre marea valoare a fiecărei ființe omenești și modul în care în familie se poate modela o atitudine constructivă, sănătoasă față de noi înșine, ceilalți și Dumnezeu.

Sîmbătă dimineața, în comunitatea Bacău cei doi au prezentat subiectul favorit al dînsilor : pregătirea familiilor pentru cer. Rugăciunea împreună, hrănirea spirituală din Scripturi și activitatea creștină în care este angajată întreaga familie constituie pași importanți către căminul veșnic al familiilor mîntuite. De neuitat rămîn momentele în care sora Holbrook descria cerul ca un loc foarte familiar, împlinirea marilor așteptări ale ființei dar și a dorințelor nevinovate ale fiecăruia.

După-amiază a avut loc o conferință despre comunicarea în cadrul familiei și valorile stiului de viață creștin în orașul Onești, la Casa de Cultură a sindicatelor, cu un auditoriu numeros și atent.

Duminică și luni dimineață pastorii Conferinței Bacău împreună cu soțiile lor au avut ocazia să dezbată împreună cu familia Holbrook diferite aspecte ale vieții de familie a

Ținta și scopul Evangheliei este de a restaura puritatea și frumusețea căminului“.

E. G. White

pastorilor precum și responsabilitățile educative ce revin pastorilor în acest domeniu a cărui însemnătate o recunoaștem tot mai mult.

Programul avea să fie repetat la București în zilele de marți și miercuri cu pastorii și soțiile lor din cadrul conferințelor București și Brașov.

Iar serile de 1 și 2 mai au constituit punctul culminant al întregii vizite, prin cele două conferințe, anunțate prin afișe, la TV și în ziare sub titlul „Dialog despre fericiție“. Conferințele ce s-au desfășurat în Sala Polivalentă, au fost însoțite de diapozitive și au fost sprijinite de corul de juniori „Cantate Domini“ al comunității Grant.

A fost prima prezență adventistă într-o sală de asemenea dimensiuni și scopul urmărit a fost ca biserica adventistă să intre în conștiința publică atât prin propagarea convingătoare a mesajului creștin al mântuirii prin credința în Domnul Iisus, cât și prin servirea dezinteresată a societății în zone de mare importanță dar în mare măsură neglijate: familia, sănătatea, educația.

Betty și Delmar Holbrook în Sala Polivalentă din București, împreună cu Lucy Pavlov, Ionică Aurel, (traducătoare) și D. Bocăneanu, Consilier Uniune.

Participanții, într-un număr impresionant (în total 8—9 mii de persoane, majoritatea din afara bisericii) au fost astfel conduși de la o înțelegere mai bună a relațiilor umane, la recunoașterea modului în care Dumnezeu Se manifestă față de noi. Iubirea în familie este o oglindire a iubirii lui Dumnezeu față de noi. Iertarea este urmarea primirii harului oferit în jertfa Mântuitorului.

În a doua scară s-a răspuns unor întrebări adresate în scris de participanți — întrebări care de asemenea au prilejuit exprimarea convingerii că numai în contextul iubirii lui Dumnezeu iubirea umană este veritabilă și durabilă.

Prezentarea simplă, vie, fermecătoare, a fost ilustrată cu frânturi din viața celor doi — deosebit de apreciate de cei prezenți. Totul a fost bine condus către momentul culminant, cînd întreaga sală, într-o liniște copleșitoare, a participat la rugăciunea de binecuvîntare rostită de cei doi.

Prezența familiei Holbrook a fost reprezentată și în mijloacele de comunicație în masă. S-au luat interviuri pentru presă și de asemenea o echipă de la redacția emisiunilor pentru tineret a Televiziunii a înregistrat o convorbire extrem de inte-

Căminul este primul laborator unde copilul practică deprinderea unor relații apropiate, intime.

resantă, cu întrebări privind familia și religia în societatea modernă. Din nefericire interviul a fost difuzat la o oră extrem de târzie și traducerea răspunsurilor a fost defectuoasă.

Dar relatarea aceasta are și o continuare. Citeva sute de participanți au completat un formular de participare, exprimîndu-și interesul pentru alte activități asemănătoare

sprijinul altor pastori și medici. În ciuda perioadei nefavorabile (campania electorală, examene) aproape 200 de tineri, în cea mai mare măsură din afara bisericii, participă cu un interes real. Mulți dintre ei doresc să se apropie de biserică, să aibă Biblie, să discute subiecte religioase. Și ceea ce este la fel de

„Numai harul lui Dumnezeu poate face căminul ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie el“

E. G. White

important, ei sînt acum cuprinși într-o adevărată rețea de prietenie și sprijin cu tineri zeloși din biserică.

Pentru familia Holbrook a urmat o zi de odihnă binemeritată, folosită pentru vizitarea Bucureștiului, iar seara fr. Holbrook a mers într-o scurtă vizită la comunitatea Nicu-lești, formată din credincioși romi, care au făcut o primire sărbătorească oaspetelui.

Ultima parte a vizitei s-a desfășurat la Constanța. Vineri seara cei doi au vorbit în comunitatea Vile Noi, Constanța, despre căminul de pe pămînt, pregustare a celui ceresc.

În Sabat dimineața, în aceeași comunitate a avut loc serviciul divin de hirotonire a trei tineri pastori din cadrul Conferinței București, Edmond Constantinescu, Pavel Niță și Cristian Voicu.

După-amiază a fost programată o conferință despre familia creștină la Casa de cultură a municipiului.

— cursuri și seminarii cu subiecte mergînd de la instruire pentru bucătărie vegetariană, pînă la locul familiei creștine în societatea modernă. Cel mai mulți s-au exprimat însă interesul pentru seminarii de educație în vederea căsătoriei.

În prezent acest din urmă curs se desfășoară în cadrul Liceului Sf. Sava din București, condus de pastorul Adrian Bocăneanu cu

La ora de începere, cele aproape 500 de locuri erau ocupate și afară se aflau încă tot atîția, așa că programul a fost reluat.

În zorii zilei de duminică familia Holbrook a părăsit țara noastră, dar zîmbetul, bunătațea, farmecul cu care ne-au binecuvîntat în aceste zile nu ne pot părăsi.

Pastor
Bocăneanu Adrian

Răspunsul la această parte a întrebării, și anume în ce privește „principiile adventiste“, ne este ușurat de cercetarea „Manualului Comunității“, o lucrare autorizată a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În această lucrare sînt prezentate principiile de credință, de viață și de organizare și funcționare ale acestei biserici.

În „Manualul Comunității“, la capitolul 1 se dă un citat din „Mărturii pentru predicatori“, pag. 17, care sună astfel :

„Biserica trebuie să susțină cu tărie și hotărîre **principiile** ei în fața universului ceresc și a împăraților lumii“.

În cap. 2 din acest manual ne sînt prezentate apoi **principiile de credință ale adventiștilor de ziua a șaptea**, și anume : Biblia este inspirată de Dumnezeu și e singura regulă fără greș în ce privește credința și viața. Divinitatea, alcătuită din Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, lucrează cu putere nemărginită la creațiune, menținere și mîntuire. Fiul, de aceeași natură și ființă cu Tatăl, este Mijlocitorul păcătoșilor la Tatăl. Pentru a fi mîntuit, păcătosul trebuie să se nască din nou prin Duhul Sfînt. Botezul se face prin scufundare. Legea Morală veșnică este cuprinsă în Cele Zece Porunci. Simbăta trebuie să fie ținută. Îndreptățirea păcătosului se face prin jertfa Domnului Hristos. Nemurierea este un dar de la Dumnezeu, singurul care o are. Va avea loc o înviere din morți. Nelegiuirile vor fi nimicite prin foc. În cer există un Sanctuar, unde Domnul Hristos slujește ca Mare Preot. Înainte de revenirea Domnului Hristos, are loc în cer o judecată de cercetare. Urmașii Domnului Hristos trebuie să ducă o viață sfîntă, umilă și demnă. Aducerea zecimilor și darurilor face parte din obligațiile credincioșilor față de Dumnezeu. În biserică au fost așezate darurile Spiritului Sfînt, care se manifestă prin scrierile E. G. White. A doua

DESPRE PRINCIPII (3)

Exemple de principii adventiste

venire a Domnului Hristos va fi literală și personală. Timpul de o mie de ani va fi petrecut în cer, după care Cetatea noului Ierusalim se va pogori pe pămînt. Dumnezeu va înnoi pămîntul, dîndu-i strălucirea făgăduită.

În același manual, la capitolul 5, se atrage atenția că „este de datoria fiecărei persoane care caută să fie admisă în biserică să cunoască **principiile** pe care se întemeiază biserica. Înainte de a fi botezat și primit, fiecare candidat doritor să devină membru al bisericii trebuie să aibă parte de o completă instruire cu privire la toate învățăturile fundamentale ale bisericii“.

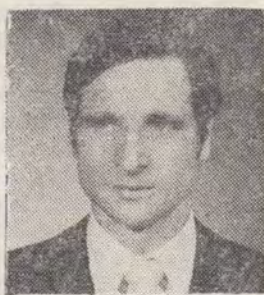
În Manual, la capitolul 3, ne sînt prezentate **principii adventiste cu privire la organizație**. Forma de conducere este reprezentativă. Autoritatea rezidă în membrii organizați ai bisericii constituite. Autoritatea se delegă unor slujbași reprezentativi. Hirotonirea este egală pentru întregul corp al deservenților. Asociația credincioșilor din lumea întregă alcătuiește un corp comun.

Principii adventiste cu privire la botez. În biserică nu trebuie să intre decît cei care sînt convertiți (intorși la Dumnezeu). În biserică se

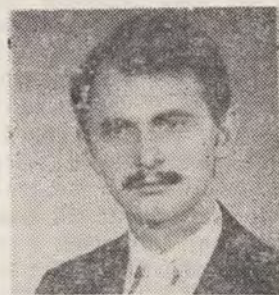
Pastorii întăriți prin binecuvîntare Simbătă 5 mai a.c. în comunitatea Viile Noi — Constanța

Pastor
Constantinescu Edmond

Pastor
Pavel Niță

Pastor
Voicu Cristian

intră prin botez. Adventiștii de ziua a șaptea cred în botezul prin scufundare. Ei practică numai acest fel de botez (Manual, cap. 5).

Principii adventiste cu privire la slujbași. Slujbașii bisericii trebuie să aibă însușirile morale și religioase prescrise de Biblie: să fie respectați de biserică; să nu fie puși prea de timpuriu în slujbă, cei potrivnici unității nu sînt corespunzători pentru slujbe (Manual, cap. 6).

Principii adventiste cu privire la serviciile divine și adunările comunității. Cultul să fie spiritual. Să se dea pe față respect față de locul de cult. Fiecare comunitate să-și programeze adunările așa cum este necesar. Vorbitorii neautorizați nu sînt admiși la amvon (Manual, cap. 7).

Principii adventiste cu privire la pastorii și lucrătorii bisericii și legătura lor cu biserica. Pastorii sînt lucrători rînduiți de Dumnezeu. Președintele de conferință trebuie să fie un pastor cu experiență și cu un nume bun; el stă în fruntea corpului pastorilor din conferință și este primul prezbiter al tuturor comunităților din conferință. Pastorul este superiorul slujbașilor comunității locale; el conlucrează cu ei la îndeplinirea lucrărilor comunității. Pastorul este sub jurisdicția comitetului conferinței, nu a comunității (Manual, cap. 9).

Principii adventiste cu privire la alegeri în comunități. Lucrarea alegerii de slujbași este o lucrare importantă și trebuie făcută într-un mod bine ordonat și serios. Propunerile de slujbași se fac prin comitete de numiri alese de comunitate. Discuțiile din comitetul de numiri sînt confidentiale. Nu se admit organizații cu de la sine putere. Delegați ai comunităților aleg pe slujbașii conferinței (Manual, cap. 10).

Principii adventiste cu privire la finanțele lucrării Evangheliei. Întreținerea lucrării Evangheliei se face prin contribuțiile poporului lui Dumnezeu. Se cere credincioșie în aducerea și folosirea darurilor. Zecimea are ca scop întreținerea lucrării de predicare a Evangheliei. Din daruri felurite se întrețin alte ramuri ale lucrării. Cheltuielile se fac pe bază de plan bugetar. Solicitarea de fonduri de la membri se face pe baza aprobării respectivelor organe bisericesti; metodele de strîngere de fonduri nu trebuie să fie nedemne. Zecimile și darurile nu constituie un fond personal deșus de cel în cauză pentru păstrare. Se va evita intrarea în datorii prin planuri rău făcute. Personalul care mînuiește fondurile este sub controlul comitetului respectiv și al unui serviciu special bisericesc de control (Manual, cap. 11).

Principii adventiste de viață creștină. Viața creștinului este o completă modificare a vieții lui de mai înainte. El trebuie să trăiască ca înaintea lui Dumnezeu; studierea Bibliei și rugăciunea păstrează viața spirituală a credinciosului. Făcînd parte integrantă din societate, creștinul trebuie să împartă cu semenii săi anumite răspunderi ale vieții comune și să fie cetățean loial. Sabatul trebuie folosit cu sfințenie pentru Dumnezeu. Creștinul va arăta respect pentru locul de închinare. El are da-

tor să-și păstreze sănătatea corpului și să trăiască în cumpătare, considerînd că trupul este un templu al lui Dumnezeu. Îmbrăcămintea creștinului să fie sănătoasă și modestă, simplitate fiind o caracteristică fundamentală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Creștinul își va hrăni intelectul cu lectură de bună calitate. Radioul și televiziunea să fie folosite pentru dezvoltarea intelectuală și morală. În recreație să fie urmărită refacerea puterilor trupului și minții. Muzica să fie întrebuintată spre înobilare și înălțare. Adunările de societate să fie ținute la un înalt nivel moral. Este de datoria celor mai vîrstnici să supravegheze pe cei mai tineri. Apropierea în vederea căsătoriei să se facă serios și în temere de Dumnezeu (Manual, cap. 12).

Principii adventiste cu privire la disciplina bisericească. Asupra poporului lui Dumnezeu zace solemna răspundere de a păstra curăția, integritatea și ardoarea spirituală a bisericii. Dacă membrii se răcesc și ajung nepăsători, biserica trebuie să caute să-i trezească din letargia lor. Dacă se abat de la adevăr, trebuie să se facă eforturi pentru a-i aduce înapoi. Purtarea cu membrii greșiți să fie dirijată de rînduielele din Matei 18. În certuri și abateri, să se urmărească împăcarea. Cînd este vorba de păcate grele, trebuie să se ia măsuri disciplinare de punere sub cenzură sau excludere. Comunitățile nu pot fixa alte reguli pentru a fi cineva membru, în afară de cele ale bisericii. Hotărârile se iau prin votul majorității membrilor comunității respective la adunări administrative ale comunității statutar convocate. Comitetul nu poate exclude. Membrii au dreptul de a fi ascultați în cauza personală. Avocații nu pot să reprezinte pe membri în judecățile bisericești. Membrii nu pot fi șterși din registre pentru neparticipare la adunări sau pentru motive bănești. Membrii au dreptul la apel pentru reprimire (Manual, cap. 13).

Principii adventiste cu privire la divorț și recăsătorire. Biserica adventă aderă la punctul de vedere biblic în ce privește sfințenia și durabilitatea căsătoriei; ținînd seama de aceste principii, cum și de harul lui Dumnezeu, ea tratează de la caz la caz, prin sfat competent, situațiile excepționale aduse în căsătorie de împrejurări anormale (Manual, cap. 15).

Principii adventiste cu privire la folosirea amvonului. Nici un deservent cultic, slujbaș de comunitate sau altă persoană nu are dreptul de a face din amvon un loc de la care să susțină puncte de doctrină sau de proceduri ce sînt în dezbatere. Biserica nu conferă nimănui dreptul de a răspîndi în felul acesta părerile sale personale. Părerile noi trebuie să fie supuse controlului frățesc. Nu trebuie să se dea ascultare celor care îndeamnă la abatere de la doctrinele fundamentale ale Bibliei. Amvonul trebuie să fie rezervat predicării adevărurilor sfinte ale Cuvîntului lui Dumnezeu și prezentării planurilor și metodelor denominațiunii pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu (Manual, cap. 16).

PRINCIPIUL PRINCIPIILOR : CEA MAI MARE PORUNCĂ

Marele Învățător divin, Isus Hristos, a fost odată întrebat de un învățător al Legii : „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege ?” Isus i-a răspuns : „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este : Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii” (Matei 22,35-40).

„Primele patru porunci din cele zece sînt rezumate în această mare învățătură : 'Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta'. Ultimele șase sînt cuprinse în cealaltă : 'Să iubești pe :proapele tău ca pe tine însuți'. Amîndouă aceste porunci sînt o expresie a principiului iubirii. Cea dintîi nu poate fi ținută iar a doua să fie călcată, nici a doua nu poate fi ținută iar cea dintîi călcată. Cînd Dumnezeu are locul ce-l revine pe tronul inimii, și semenului nostru i se va da locul cuvenit. Trebuie să-l iubim ca pe noi înșine. Și numai cînd iubirea noastră supremă este pentru Dumnezeu, putem să iubim nepărtinitor pe semenul nostru.

Și intrucit toate poruncile sînt rezumate în iubire față de Dumnezeu și om, urmează că nici un precept nu poate fi călcat fără a viola acest principiu. În felul acesta, Hristos a învățat pe ascultătorii Săi că Legea lui Dumnezeu nu este o sumă de precepte despărțite unul de altul, dintre care unele sînt de mai mare însemnătate, pe cînd altele sînt de mai mică însemnătate și pot fi trecute cu vederea fără a urma pedeapsa. Domnul nostru prezintă primele patru și ultimele șase porunci ca un tot dumnezeiesc și spune că iubirea de Dumnezeu va fi arătată prin ascultarea de poruncile Lui” (H.L.L. 515).

Învățătorul nostru cel Mare a arătat deci că principii care stă la baza tuturor principiilor este iubirea. Duhul Sfînt, reluînd tema aceasta prin apostolul Pavel, spune următoarele despre marele principiu al iubirii :

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngeresci și n-aș avea dragoste sînt o aramă sunătoare sau un chimval zingănit. Și chiar dacă aș avea darul proorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința ; chiar dacă aș avea toată credința, așa încît să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sînt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunățate ; dragostea nu pizmuiește ; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mînie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.

Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfîrși ; limbile vor înceta ; cunoștința va avea sfîrșit. Căci cunoaștem în parte și proorocim în parte, dar cînd va veni ce este desăvîrșit, acest 'în parte' se va sfîrși... Acum dar rămîn aceste trei : credința, nădejdea și dragostea ; dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Cor. 13,1-13).

Iar în alt loc ni se spune : „Să nu datoriți nimănui nimic, decît să vă iubiți unii pe alții : căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea. De fapt : 'Să nu precurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftești' și orice altă poruncă mai poate fi se cuprind în porunca aceasta : 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți'. Dragostea nu face rău aproapelui : dragostea este deci împlinirea Legii” (Rom. 13,8-10).

Acest mare principiu al iubirii a căutat Domnul Hristos să-l statornicească între ucenicii Săi. „Vă dau o poruncă nouă”, zicea El : „Să vă iubiți unii pe alții : cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Luca 13,34.35).

Iar apostolul Ioan, „ucenicul iubit”, care la Sfînta Cină a stat cu capul plecat pe pieptul Mîntuitorului, prinzînd ecoul acestei mari porunci, ne serie mînat de Duhul Sfînt : „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții, căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu ; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții” (1 Ioan 4,7-11).

Cîtă vreme marele principiu al iubirii a domnit în cercul ucenicilor Domnului Hristos, biserica a fost biruitoare, și despre ea se putea spune că „se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor” (Cînt. cînt. 6,10).

„Acea care iubesc pe Dumnezeu nu pot da adăpost urii sau invidiei. Cînd principii cerească al iubirii eterne umple inima, el se va revărsa către alții, nu doar pentru că se primesc favoruri de la ei, ci pentru că iubirea este principii acțiunii ; ea modifică caracterul, guvernează impulsii, controlează pasiunile, sub jugă dușmănia, înaltă și înobilează afecțiunile. Această iubire nu este restrînsă, ca să cuprindă numai 'ce e al meu și pe mine', ci este tot atît de cuprinzătoare cît pămîntul, tot atît de înaltă cît cerul ; ea este în armonie cu aceea a îngerilor lucrători. Iubirea aceasta cultivată în inimă îndulcește întreaga viață și revărsă o influență curățitoare și înobileatoare asupra a

tot ce este în jur. Dacă o avem, nu putem fi decât fericiți, fie că situațiile ne sînt favorabile fie că nu. Dacă îl iubim pe Dumnezeu din toată inima, trebuie să-i iubim și pe copiii Lui. Iubirea aceasta este Duhul lui Dumnezeu. Numai podoabele cerești dau adevărata noblețe și demnitate sufletului și fac viața să se asemene cu aceea a Domnului. Indiferent cît de multe însușiri bune am avea, oricît de onorabili și manierați ne-am socoti pe noi înșine, dacă sufletul nu este botezat cu harul ceresc al iubirii față de Dumnezeu și unul față de altul, noi sîntem lipsiți de adevărata evlavie și nepregătiți pentru cer, unde totul este iubire și unire“ (4 T. 223-224).

De aceea, Martorul credincios, care veghează asupra bisericii în cursul dezvoltării ei, dă solemnul avertisment : „Știu faptele tale, oste-

neala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi ; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sînt apostoli și nu sînt și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintii. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut ; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintii. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“ (Apoc. 2,2-5). În privința păstrării acestui principiu dumnezeiesc al iubirii trebuie să se aibă cea mai mare grijă, deoarece, așa cum spune Mîntuitorul, există primejdia aceasta : „din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci“ (Matei 24,15).

D. Florea

Ne scriu cititorii

Unitate sau dispersarea forțelor?

Am știut dintotdeauna că Dumnezeu dorește să aibă un popor și o biserică unite în jurul adevărului sacru și al Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos. Serva Domnului vorbește foarte mult despre nevoia unității și chiar despre unitate în diversitate. Noi sîntem deosebiți și Dumnezeu ne-a dat daruri diferite pe care să le punem la schimbător. Așa s-a dezvoltat biserica noastră, iar Dumnezeu a binecuvîntat-o.

Sîntem martori ai unor evenimente unice. Schimbările, de care aveam nevoie, ne-au descătusat sufletele și ne-au limpezit orizonturile. Am fost foarte interesat să urmăresc reacțiile produse de aceste evenimente în viața bisericii și a comunităților noastre.

Am fost plăcut impresionat de acțiunile prompte întreprinse de comitetele de conducere pentru rezolvarea problemelor ce-și așteptau de ani de zile rezolvarea. Dar am fost și martor al descătusării unor simțăminte „firești“. Aceasta și la pastori și la membri. Se pare că influența străzii se face simțită în unele locuri. Este o greșeală pe care o condamn în alții.

Sîntem matori ai proliferării de grupări organizate, partide politice, organizații și organisme de tot felul, necesare în manifestarea societății. Asistăm însă, la acest fenomen și în biserică : apariția unor societăți cu caracter juridic, asociații cu caracter particular, dar inițiate și dirijate de pastori și membri ai comitetelor. Transformăm oare biserica în societate pe acțiuni ? Duce aceasta la adunarea forțelor și folosirea lor judicioasă pentru lucrarea uriașă care ne stă în față sau la dispersarea și fragmentarea forțelor bisericii ? Care este poziția comitetelor Conferințelor și a comitetului Uniunii ? De ce imobilismul caracterizează conducerea bisericii ?

Este necesar ca noi toți, membri în comunitățile noastre, în comitetele Conferințelor și al Uniunii, să fim conștienți de ceea ce are nevoie biserica astăzi... Biserica nu trebuie „privatizată !“ Ea aparține lui Dumnezeu și are de îndeplinit o mare lucrare acum. Să nu dispersăm forțele, și așa slabe față de uriașa lucrare care ne stă în față, ci uniți în doctrină și organizație, în lucrarea ce trebuie îndeplinită, să răspundem chemării lui Dumnezeu.

Mă simt obligat să atrag atenția asupra faptului că în timp ce cei chemați să poarte de grijă turmei se ocupă cu „punerea pe picioare“ a unor organisme și asociații ... oile și mieluseii turmei rămîn neîngrijiți, uitați, părăsiți. Iar Mîntuitorul nostru a spus clar în mandatul încredințat subpăstorului : „Paște mieluseii Mei ! Paște oițele Mele ! Paște oile Mele !“

Ce așteptăm de la Școala de Sabat ?

Lucrarea Școlii de Sabat este importantă, și toți aceia care sînt interesați în adevărul veșnic trebuie să se străduiască să o facă să prospere“ (E. G. White, TSS/109).

„Am un profund interes în activitatea Școlilor de Sabat de pretutindeni, pentru că eu cred că ele sînt instrumente în mîna lui Dumnezeu pentru educarea tinerilor noștri în adevărurile Bibliei“ (Idem/35).

„Școala de Sabat trebuie să fie unul dintre cele mai importante și cele mai eficiente instrumente în aducerea sufletelor la Hristos“ (Idem/20).

Serva Domnului a vorbit și a scris foarte mult despre valoarea Școlii de Sabat în viața bisericii. Îmi aduc aminte că în una din comunitățile noastre, o soră povestea cum, într-o discuție purtată cu un slujitor al altarului despre probleme teologice, acesta, surprins de cunoștințele ei în materie de teologie, a întrebat-o oarecum intrigat :

— Unde ai studiat ?

— Eu am studiat ani de zile la facultatea de teologie din comunitatea mea !

— Dar despre ce facultate de teologie este vorba ?

— Despre Școala de Sabat, veni răspunsul.

Da ! Am crescut în atmosfera plăcută a comunității. Am crescut în Școala de Sabat copii, juniori, tineri și am fost în grupele Școlii de Sabat. Acolo am învățat să studiez și să dezbăt studii. În intimitatea grupei noastre am crescut nu numai în cunoașterea adevărului veșnic, ci și în comuniunea frățească. Școala de Sabat pe grupe era simbolul frățietății noastre și sint recunoscător lui Dumnezeu pentru acest instrument al harului Său.

Dar au venit momente de încercare. N-am înțeles atunci de ce s-au desființat grupele Școlii de Sabat. N-am înțeles de ce s-a admis acest lucru. Aceasta m-a dezechilibrat și mi-a adus înstrăinarea... Am devenit unul dintre cei 350 de membri ai Școlii de Sabat. Eram un participant pasiv. Nu mă mai interesa. Comuniunea frățească s-a destrămat. Interesul pentru studiu a scăzut. Școala de Sabat și-a pierdut sensul pentru mine. Ani de zile am fost un participant de formă, fără tragere de inimă, fără să mă simt integrat în ea. Eram chiar supărat pe cei ce mi-au luat bucuria comuniunii din cadrul grupei Școlii de Sabat.

Dar, în toamna anului de izbăvire 1989, am tresăltat de bucurie. Ceva m-a pus în mișcare. Ceva mi-a redat vigoarea de altădată. Școala de Sabat se va întoarce la studiul pe grupe. Am să simt din nou vibrând plăcerea studierii și aprofundării Cuvintului Scripturii în cercul intim al grupei Școlii de Sabat. Am întinerit.

Ceva însă nu mergea. Dirigintele Școlii de Sabat, nici chiar pastorul nu erau la fel de bucuroși ca mine. Bă am avut simțămîntul că erau chiar împotriva. Cu tristețe am constatat că nu erau singurii. Erau mulți aceia care se simțeau lezați în independența lor „indiferentă“. Mi-am dat seama că în anii în care studiul s-a făcut de la amvon, timpul a modelat generații de membri pasivi și dezinteresați ai Școlii de Sabat. Nevoia aprofundării personale a fost înlocuită cu ascultarea pasivă neangajantă, chiar indiferentă. Am căutat să discut problema cu cei mai tineri, ca și cu cei de vîrsta mea. Am rămas uluit să aud spunîndu-se la adresa conducerii :

„De ce ne dau să mîncăm fără să ne întrebe dacă ne place sau dacă ne face bine. Mă refer la studiile pe clase la Școala de Sabat“.

Cîtă dreptate are înțeleptul ! „Cum se mai schimbă aurul !“ Mulți din generațiile mai tinere n-au de unde să știe că în Biserica adventă de pe întreg pămîntul, Școala de Sabat se face pe grupe. Acolo, în cercul mic, se sapă adînc ; acolo se prezintă în profunzime hrana spre creștere. Acolo se cimentează comuniunea frățească. Acolo sint urmate cursurile „facultății de teologie“.

Chiar mai mult, un frate, membru al Școlii de Sabat, mi-a spus cu o undă de acuzare în glas :

„Multe din deciziile conducerii nu mi-au plăcut. N-am fost de acord cu ele. Nu erau drepte, după părerea mea. Nu erau după cum vede Dumnezeu. Credința era influențată de conducerea ateistă de atunci a țării“. Toate acestea le pune în legătură cu decizia de a se reveni la sistemul Școlii de Sabat pe grupe.

Dar credința noastră n-a fost niciodată schimbată în funcție de culoarea regimului politic. Biserica și adevărul Scripturii au fost și rămîn aceleași.

Mi-aduc aminte că au fost multe voci care s-au ridicat atunci — cu trei decenii în urmă — împotriva desființării grupelor. Au fost membri și pastori care au judecat aspru pe cei ce au luat această hotărîre. Curios că acum cei care reintroduc studiul Școlii de Sabat pe grupe, sint judecați și considerați ca străini de interesele bisericii și ale Școlii de Sabat. Am auzit că sint comunități care n-au aplicat încă acest sistem al Școlii de Sabat pe grupe. Consider că este o atitudine greșită. Atît eu cît și toți cei ce am cunoscut înainte activitatea pe grupe a Școlii de Sabat putem da mărturie că este cel mai bun și eficient sistem de studiere și aprofundare a adevărului, un sprijin puternic al legăturii frățești. Da, este adevărat că trebuie să studiezi. Trebuie să cercetezi bine și atent Studiile biblice, să contribui în grupa ta la înțelegerea studiului și apoi să fii un element pozitiv în comuniunea frățească.

Fac un apel la frații și surorile mele, la cei ce fac parte din Școala de Sabat, să nu ne izolăm, să nu ne înstrăinăm și să nu fim critici aspri ai unor metode care dintotdeauna au constituit un ajutor minunat în lucrarea bisericii și a educației noastre.

Școala de Sabat, inima comunității, trebuie să pulseze normal. Trebuie să oxigeneze cum trebuie corpul bisericii, trebuie să contribuie la dezvoltarea armonioasă a bisericii.

„Avem nevoie de bărbați și femei care sesizează păcatul și urăsc nelegiuirea, care au discernămint spiritual pentru a înțelege nevoile cauzei lui Dumnezeu și a lucra cu un interes neegoist și devotat, ținînd totdeauna eul ascuns în Hristos. Avem nevoie de tineri pe care

Continuare în Cop. a 4-a

INFLAȚIA CUVINTELOR

Dumnezeu a înzestrat numai pe om cu harul facultății vorbirii. Vorbirea — este una din marile deosebiri dintre om și animale. Puterea noastră asupra altora nu constă atât de mult în ideile pe care le avem, ci mai mult în puțința de a le exprima.

Vorbirea înseamnă facultatea de a ne exprima prin cuvinte, de a exprima prin cuvinte gânduri, sentimente și intenții. Vorbirea mai înseamnă și limbaj, grai, cuvânt.

S-a constatat că un vorbitor pronunță în medie cam 100 de cuvinte pe minut. Lingviștii americani însă au calculat că francezii au cel mai mare debit verbal: 350 de cuvinte pe minut. Ei sînt urmași în acest clasașment de englezi — cu 220 de cuvinte pe minut. Cel mai lent vorbesc locuitorii Polineziei și Microneziei, care „abia” pronunță 50 de cuvinte pe minut. Dar să rămînem la media de 100 de cuvinte pe minut în vorbirea obișnuită. Să presupunem că vorbim cam patru ore pe zi; aceasta ar însemna un total de 24.000 de cuvinte în fiecare zi și ar corespunde cu conținutul unei broșuri de 48 de pagini de format obișnuit.

Cuvintele vorbite într-un an ar umple 17.520 de pagini sau 35 de volume de câte 500 de pagini fiecare; iar în 30 de ani ar fi umplute cu cuvinte care se rostesc zi de zi 1050 de volume.

Vorbim mult prea mult și nu totdeauna conștiinței de responsabilitatea care ne revine, difuzînd și răspîndind tot ce se referă la individ, zugrăvind-i clișeul ambiguității pe care-l vrem confuz și îndoilenic în fața opiniei publice. Trăim într-o cultură, care pe zi ce trece devine tot mai mult moara de vînt a birfelor, birfă care se extinde pînă la problemele strict personale ale aproapelui nostru, ale „fratelui” nostru și la expunerea acestora într-un mod fără egal pînă acum. În lumea telefonului vorbim mai mult, pentru a spune mai puțin. Se prea poate ca în raport cu aceasta, în lumea radio-ului, a televiziunii, magnetofonului și filmelor, să auzim mai multe, dîndu-le mai puțin atenție.

Acest fel de gîndire, ca o experiență a secolului nostru, a fost descris de George Steiner. În raport cu împușinarea celor ce avem de spus, volumul de cuvinte crește.

Bine spunea cu cîțiva ani în urmă unul dintre scriitorii români în legătură cu aceasta: „Omul este cea mai delicată făptură, este o trestie cugetătoare. Fructul de aur pe care-l poartă este inima lui, iar rădăcina care întreține viața de zi cu zi a acestui fruct este cuvîntul. Ceea ce ne spunem unii altora merge de-a dreptul la inimă, dar inima trăiește cu sarea cuvintelor, cu bunătața, cu frumusețea și cu limpezimea lor”.

În vremuri de bucurie, ca și în zile cu nori, în ceasul durerii sau al fericirii, avem nevoie vitală de cuvînt, alergăm la cuvînt ca la limanul dorit.

Cuvintele ne deosebesc de țărîni, cuvintele ne deosebesc de patrupeze, cuvintele ne-au eliberat de haos și de singurătate. Cuvintele ne relevă sensurile vieții și ale gîndului, ne prelungește senzațiile, imaginile, dorințele, gesturile, sentimentele... Cuvintele sînt unelte și visuri și ele împlinesc bucuriile oamenilor”.

Cuvintele constituie moneda mărunță a gîndirii; cuvîntul este furnica scrisului, hieroglifă pentru ureche și imagine a faptelor noastre. Cuvîntul este viață intimă, devenită sensibilă și perceptibilă; exteriorul se interiorizează în el, și interiorul se exteriorizează prin el. Cuvîntul este un laminor ce alungește toate sentimentele noastre. Nu există o oglindă care să reflecte mai bine imaginea omului decît cuvîntul.

Noi ignorăm adesea valoarea cuvintelor. Cuvintele pe care le pierdem, cuvintele care ne scapă, cuvintele care dor, cuvintele care jignesc, cuvintele care urînesc, cuvintele care mint...

În zilele noastre sînt miliarde de cuvinte aranjate în reclame, mai cu seamă în Occident, în afișe, îngrămădite în ziare, în reviste, în cărți. Cuvinte în aer, cuvinte pe ecrane, cuvinte în cosmos, cuvinte pe buzele părinților și ale copiilor; cuvinte pe buzele profesorilor, educatorilor, pastorilor și ale crainicilor; cuvinte pe buzele dușmanilor, cuvinte pe buzele prietenilor.

De la Domnul Hristos încoace Biserica este o comunitate care are o singură rațiune de a exista: ea trăiește din comunicare, din propovăduirea Cuvîntului — și prin comunicare, pentru propovăduirea Cuvîntului. Existența ei se întemeiază pe însărcinarea de a transmite pînă la marginile pămîntului Cuvîntul. Evanghelia, vestea cea bună care i-a fost incredințată de Mîntuitorul. Tocmai din cauza aceasta ne afectează mortal influența cuvintelor din zilele noastre! Cu siguranță simțim cu toții apariția acestui fenomen trist în propovăduirea noastră și poate chiar și în rugăciunile noastre.

Domnul Hristos a poruncit ucenicilor Săi, și prietenilor noștri tuturor: „Felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău”. Matei 5,37. Prin aceasta Domnul Hristos n-a vrut să ne învețe ca vocabularul nostru, al unui creștin, să fie alcătuit numai din două cuvinte, ci El a vrut să ne transmită ca moștenire eternă adevăr ca totdeauna „da” al nostru să fie numai „da”, iar „nu” al nostru să fie totdeauna numai „nu”.

Este interesant că Isus nu spune: „Nu minți fiule Meu!”, ci El spune ca „da” să fie „da”. Pentru noi, oameni, realitatea este doar aparentă, relativă, în raport cu adevărul. Și porunca a 9-a din Decalog ne obligă: „Să nu mărturisești strîmb împotriva aproapelui tău”. Ex. 20,16. Aceasta înseamnă că nouă nu ne este permis să spunem despre semenul nostru așa-zisa realitate, ci adevărul. Și intrucît omul nu poate vedea niciodată în inima semenului său, această poruncă ne obligă la ceea ce Luther a formulat în felul următor în micul său Catehism: „Ne temem Dumnezeu! Ajută-ne să ne placă să nu amestecăm pe semenul nostru în vorbiri mincinoase, nici să vorbim în spatele lui, nici să extîndem reaua lui reputație, ci mai degrabă să-l menajăm, să vorbim frumos despre el, explicînd totul în favoarea lui”. Motivul inflației cuvintelor noastre este faptul că am uitat această poruncă...

„Cînd Satana stăpînește cugetele oamenilor, atunci el trezește în ei ură și bănuială, care interpretează în mod fals cele mai bune motive și intenții” (P.P. 824).

„A existat întotdeauna o clasă de așa-zii credincioși care, în loc să alerge după cunoașterea adevărului, își fac religie din căutarea greșelilor de caracter sau de credință în aceia cu care ei nu se potrivește” (T.V. 470).

În schimb, iubirea interpretează în modul cel mai favorabil toate motivele și intențiile semenilor noștri.

Noi am vrea de multe ori să plasăm cuvintele și frazele noastre inflaționiste numai în categoria „adevăr-neadevăr”, uitînd prin aceasta faptul că, adevărul rostit de om este totdeauna relativ. Fizicianul german Werner Heisenberg spunea în privința aceasta: „Dacă Dumnezeu ar ține închis în mîna Sa dreaptă tot adevărul și în mîna stîngă singurul impuls mereu activ după adevăr, chiar cu clauza de a mă înșela la nesfîrșit, și mi-ar spune: „Alege!”, as cădea smerit pe brațul Său stîng și l-aș spune: „Tată, pe acesta dă-mi-l! Adevărul curat este numai pentru Tine”. (Universul împlinire sau creațiune, pag. 52,2).

Lucrurile nu stau așa numai pentru că noi sîntem oameni limitați și incapabili de a cuprinde adevărul deplin, ci și pentru că noi nu putem calcula influența produsă de cuvintele noastre. Chiar și atunci

cînd sîntem minajați de cea mai curată sinceritate, putem ucide cu ciocanul cel dur al adevărului speranțat... și prin aceasta, oameni, Rostirea fără menajament, fără tact a adevărului nu ne scutește de fățarnicie, dîmpotrivă, poate distruge vieți, chiar și viața noastră. Stările cele plăcute și bune sau cele neplăcute și rele din viața noastră, nu depind de problemele majore cu caracter existențial, ci de lucrurile mărunte de fiecare zi, care ne entuziasmează sau ne amărăsc sufletul. Sufletul nostru este un instrument ciudat — suportă mai greu firicelele cele mărunte de nisip ale unei porniri răutăcioase, decît mușchiile colțuroase ale unor stînci de greutăți cu care trebuie să luptăm. Pentru îndepărtarea firicelelor de nisip nu este totdeauna hotărîtoare rostirea necruțătoare și cumplită a adevărului. Mai importantă decît rostirea adevărului este înfăptuirea dreptății. Numai la redactarea unei telegramme contează mai mult cuvintele decît faptele. Rostirea cuvintelor nu ne face fățarnici, dar nici nu ne scutește de acest păcat: ceea ce contează înaintea lui Dumnezeu este sinceritatea intențiilor și motivelor noastre. În 1 Corințeni 4,5 apostolul Pavel spune: „De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, pînă va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întineric și va descoperi gîndurile inimilor. Atunci fiecare își va cîmpăta lauda de la Dumnezeu”. „Noi nu putem citi inima. Fiind noi înșine plini de greșeli, nu sîntem în măsură să-i judecăm pe alții. Omul mărginit poate judeca numai după cele din afară. Numai Acela care cunoaște motivele ascunse ale faptelor și care se poartă cu gingăsie și compătimire poate să decidă asupra cazului fiecărui suflet” (Cugetări, pag. 127,2).

Un lucru foarte important pe care trebuie să-l cultivăm în sens pozitiv este forța magică a terapiei verbale. „Înțelepciunea poporului a intuit dintotdeauna valoarea cuvîntului, nu numai ca un mijloc de comunicare, dar și ca o armă, un remediu, un aliment, o rațiune de a trăi. La aproape toate popoarele există proverbe care exprimă aceste idei, ca de exemplu: „Cuvîntul bun unge și cel rău împunge”. „Cuvîntul mîngîios e ca un doctor milos...” Un vechi aforism medical spune: „Ceea ce nu vindecă medicamentul, vindecă vorba”. Nu întîmplător multe din aceste utilizări ale cuvîntului erau subsumate „terapii” bolilor sufletești.

În medicina antică egipteană el avea o valoare magică, incantatorie, o magnifică forță de sugestie. Adesea se cerea cuvîntului să potențeze acțiunea benefică a medicamentului...

În Grecia veche, miticul Esculap număra printre metodele artei sale cuvîntul. Pindar scrie: „Esculap îngrijea cu cuvîntul, leacurile și cuțitul”. Și Zoroastru afirmase: „Medicul vindecă prin cuvînt, plante și cuțit”. În Asclepiion, templul lui Esculap, se utiliza cu bune rezultate logoterapia, un adevărat „tratament verbal”. Pitagora, filosoful care a luat preoților medicina, întrebuița printre metodele sale descîntecele și consolarea bolnavului. Plutarh, la rîndul lui vorbește de „terapeuții care vindeau pe cei ce erau plictisiți sau intristați, cu cuvintele”. Platon, în dialogul său „charmenide”, pune problema terapiei prin cuvînt. „Am învățat aceasta — îi spune Socrate lui Platon — în armată de la un medic trac, un discipol al lui Zamolxis”.

Puterea cuvîntului reiese și din faptul că, mai toate religiile prezintă rolul creator al cuvîntului. În Geneza capitolele 1 și 2, precum și în Evanghelia după Ioan capitolul 1, întîlnim verbul primordial prin care se efectuează actul creației: „La început a fost Cuvîntul... Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1,1-3). Apoi Cuvîntul devine mijloc de comunicare dintre divinitate și profeți...

Medicina modernă, conștientă de valoarea imensă a cuvîntului în relațiile cu bolnavul, a fundamentat o întreagă disciplină, bazată pe arta vorbirii — psihoterapia” (Facla, 27.11.85).

Cuvintele inspiră, captivează, conving, ridică, entuziasmează, stimulează, consolează, înveslesc, înduio-

șează, vindecă o inimă, un suflet... Avea dreptate poetul român — Vlahuță — cînd spunea despre cuvînt:

„Ca-n basme-i a cuvîntului putere:
El lumi aveau-ți face din păreri
Și chip etern din ziua care pieri
Și iarăși azi din ziua cea de ieri.

Aprinde-n inimi ură sau iubire,
De moarte, de viață-i dătător,
Și neamuri poate-mpinge la pjeire
Cum poate-duce mintuirea lor”.

Despre Domnul Hristos profetul Isaia a spus: „Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să inviez cu vorba pe cel doborît de intristare...” (Is. 50,4).

Dar cuvîntul poate și deforma, poate și ascunde cu intenție, sau fără intenție. „Mulți din jurul nostru nu gîndesc suficient cînd folosesc cuvintele, deși limba este instrumental cel mai întrebuițat de rasa umană. În relațiile dintre oameni, frazele scurte, agresive, expresiile negative, onomatopoeice, pot constitui o adevărată otrăvă.

Din păcate, societatea noastră competitivă pune accent pe tonul agresiv. Un bărbat care solicită un post — în Occident — a fost respins de o mare societate comercială pentru că n-a știut să se impună printr-un ton categoric, imperativ, la proba de vînzări a produselor. Chiar reclama unor obiecte folosește astfel de cuvinte „negative”: „Întrebuițai mașina X, este un infern!” — proclamă unele anunțuri publicitare. Un parfum se numește „Poison” (otrăvă), altul „Opium” și femeile le cumpără cu un soi de masochism nemărturisit.

Zilele acestea am citit că un ziar american care nu publica deit știri bune, a dat faliment după trei luni de apariție. Multe ziare de scandal povestesc orori și folosesc cuvinte îngrozitoare pentru a se vinde. Nu este o exagerare cînd se afirmă: Cuvintele pot fi cel mai puternic drog folosit de umanitate.

Puțini oameni sînt conștienți că, cuvintele negative sînt la fel de nocive pentru organism ca un toxic. Ele produc un stress lent și permanent, adesea cu consecințe imprevizibile. S-a spus că multe boli psihosomatice sînt datorate unor conflicte verbale. Ulcerul este un exemplu. Un dicton afirmă chiar că ulcerul nu se produce din ceea ce mîncînci, ci din ceea ce te mîncînci. Chiar și infarcturile pot fi provocate de cuvinte corosive. Forța cuvîntului devine astfel o armă sau un medicament, după felul cum este utilizată” (Facla — 27.11.85).

Ne este cunoscută zicala: „Cu vorba poți să omori un om”. „Cu cit este mai mare increderea auditorilor în cuvîntul vorbitorului, cu atît este mai vie nuanța emoțională a cuvintelor percepute de ei, și cu atît mai puternică este acțiunea lor. Medicul se bucură de increderea bolnavului; pedagogul de aceea a elevului, pastorul de aceea a membrilor și din această cauză ei trebuie să-și aleagă cuvintele cu deosebită grijă.

Se cunoaște următoarea întîmplare: un medic tînăr vrînd să liniștească pe o bătrînă bolnavă, i-a spus:

— Să știi mătușico, cu noi doi vom muri în aceeași zi.

După cîtva timp bătrîna s-a dus din nou la clinică și, aflînd că medicul respectiv a murit subit, a rămas adine impresionată.

— Dar eu, cum de mai trăiesc? Și a căzut moartă pe loc.

În practica pedagogică se cunosc cazuri de ceea ce se numește didactogenie (de la cuvintele grecești „pedagog” și „a naște”). Am citit despre un caz, cînd un elev aviator care zbura totdeauna cu mult curaj, a început pe neașteptate să manifeste o teamă de neînvingătoare față de vrile, ceea ce înainte nu i se întîmpla.

La mîntuire prin dragoste

„Credincioși
adevărului,
în dragoste
să
creștem
în toate
privințele,
ca să
ajungem
la cel
ce este
capul,
adică
Hristos“.

(Ef. 4,15).

Hrant Artenian
pastor pensionar

După cum un copil oricît ar fi de mic, nu poate crește fără o alimentație potrivită pentru vîrsta lui și după cum un om, fie bărbat, fie femeie, tînăr sau tînără, nu poate trăi fără hrana pe care i-o dă Dumnezeu în fiecare zi și de fiecare dată, tot așa și creștinul nu poate trăi și nu poate crește fără dragoste.

Mai întii, este vorba de o vic-tuire și de o creștere spirituală, după cum ne spune versetul, „în toate privințele“; iar moti-vul este unul suprem: „ca să ajungem la Cel ce este Capul, adică Hristos“. Aceasta este creșterea plăcută lui Dumnezeu. Ea ne apropie tot mai mult de inima Sa iubitoare. Ea ne pre-gătește pentru marea și mult așteptată întîlnire cu Mîntuito-rul nostru, în ziua aceea mă-reată și glorioasă, cînd Se va arăta și cînd orice ochi Îl va vedea cum vine pe norii ceru-rilor, însoțit de suita Sa de in-geri cu trîmbițele lor răsună-toare, ca să ia pe aleșii Săi.

Cît de importantă este creș-terea! Ea este o problemă de viață și de moarte. De aceea, întrebarea care n-ar trebuie să ne părăsească niciodată este: „Cresc eu în cele spirituale?“ Și apoi să gîndim: „Nu cumva dau înapoi? Ce are de zis soția mea despre mine? Sau ce are de zis soțul meu despre mine? Ce are de zis biserica sau cei din jurul meu?“

Iar dragostea fără de care nu există creștere „în toate privin-țele“ este dragostea dumneze-iască, aceea despre care predica și scria apostolul Pavel și pe care el o definea în cuvinte care n-au putut fi nici egalate și nici întrecute: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu piz-muiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se minie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede to-tul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată“ (1 Cor. 13,4-8).

Dar să nu uităm niciodată că și aici, în această cea mai mare virtute, vrăjmașul a găsit o cale de a împiedica propria

ei lucrare — prin dragostea prefăcută. Ea este una dintre cele mai mari primejdii care ne pîndesc și care devitalizează prețul nespus de mare pe care l-a plătit Mîntuitorul pentru răscumpărarea noastră; pînă la urmă, ea va doborî sufletul prins în această înșelăciune subtilă, dar foarte primejdi-oasă. Apostolii avertizau biseri-cile din vremea lor, și avertis-mentul lor are aceeași însemnă-tate și pentru cei de astăzi, care sîntem la încheierea timpului de har. „Dragostea să vă fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine“ (Rom. 12,9).

Deci prefăcătoria este un rău, este un păcat, înaintea ochilor atotvăzători și atotcunoscători ai lui Dumnezeu. Este o fătăr-nicie care degradează sufletul răscumpărat. Dragostea noastră trebuie să fie curată, sfîntă, sin-ceră și permanentă. Să-mi în-găduiți s-o numesc „dragoste Isusiană“. Exemplul nostru de-săvîrșit și în această privință este El, Cel despre care uce-nicii Săi au scris: „Înainte de praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că l-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Ta-tăl, și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt“ (Ioan 13,1). Și ina-înte de a porni pe ultimul Său drum spre Golgota, drumul su-ferințelor de nespus și al morții care nu se poate imagina, El a lăsat pentru totdeauna urmașii-lor Săi o moștenire. Ea era și este cea mai scumpă moștenire, nu în aur, nici în argint, nici în pietre scumpe: le-a lăsat iu-birea Sa curată, sfîntă și mîntu-itoare! Să citim cu reculegere aceste cuvinte ale Sale care încă mai răsună: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște-toti că sînteti ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“ (v. 34-35).

Și ea o încoronare și o com-pletare a acestei porunci cu va-loare de testament, a mai adă-ugat: „Dacă păziți poruncile-Mele, veți rămînea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzi poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui“ (Ioan 15,10).

Nu se poate crește în credință fără dragoste. Nu se poate desăvârșire fără dragoste. Nu se poate mîntuire și fericire în locașurile pe care le-a pregătit El fără dragoste. Nu se poate să vedem fața Lui și să ne bucurăm pentru veșnicie de prezența Lui fără dragoste. Jertfa Mîntuitorului ar fi zadarnică dacă ne lipsește această virtute dumnezeiască. Cit ar trebui să ne rugăm pentru ea!

Dar cine va putea umple inimile noastre, adică inima ta și a mea, cu acest dar ceresc? Răspunsul este unul singur: Duhul Sfînt, Duhul lui Dum-

nezeu. De aceea Se numește și Duhul dragostei. El singur este Acela care, datorită meritelor Mîntuitorului, umple cu această dragoste inimile noastre, dacă noi Îl le predăm. Isus ni le curăță prin sîngele Său de orice păcat și de orice nelegiuire, iar Duhul Sfînt ni le umple cu dragoste cerească. „Căci roada Duhului este dragostea...” (Gal 5,22). Ea ne face să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul Bisericii, adică la Hristos, care este Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre. De aceea, să scoatem din inimile noastre tot ce nu

este pe placul Tatălui nostru ceresc și să avem ca dorință supremă reflectarea în viața noastră de familie, de biserică și în societate viața exemplară a scumpului nostru Mîntuitor Isus Hristos.

În curînd urmează să ne înțîlnim cu El și nu ne vom mai despărți niciodată de El. În curînd va veni domnia dragostei desăvîrșite și a fericirii veșnice. Creșterea noastră în toate privințele prin dragoste trebuie să fie desăvîrșită. El nu numai că ne ajută, dar ne și așteaptă cu brațele întinse. Să nu cumva să pierdem ocazia!

In valea umbrelor mortii

Fr. PETRE EUGEN, membru al comunității Cerașu, jud. Prahova, cade răpus de gloanțe în zona Inter-Universitate în seara zilei de 21 decembrie 1989, în acest miez de iarnă fierbinte. Este una dintre primele victime ale revoluției din decembrie.

Născut la 22 septembrie 1964 a fost un tînăr serios, activ, destoinic, gata oricînd să dea o mîna de ajutor, să se implice în acțiuni de ajutorare și binefacere.

Primește o educație religioasă în familie și în iulie 1984 coboară în apa botezului, încheind legămîntul ascultării de Dumnezeu și al nașterii din nou, fiind un tînăr activ în viața comunității. Dirijor și diacon în comunitatea sa, n-a pregetat niciodată să aducă la îndeplinire sarcinile ce-i reveneau.

În comună și în biserică a avut un comportament deosebit. Era respectuos și zîmbetul său te cucerea imediat, vorbind mult despre educația din familie și biserică.

Era un tînăr studios, un cercetător sîrguincios al paginilor sfînte și un om al rugăciunii. Comuniunea cu Dumnezeu prin rugăciune și studiu

făceau parte din viața lui zilnică. În ultima zi a vieții sale, dimineața zilei de 21 decembrie 1989 s-a rugat mult. Mama sa l-a găsit rugîndu-se în genunchi atunci cînd dorea să-l amune să nu piardă autobuzul spre Văleni, ca să poată ajunge la București.

Tînărul Eugen vine în București în ziua istorică a descătușării ființei noastre naționale și a demnității umane. S-a aflat în zona de maximă încălețare alături de sutele de mii de tineri. Primele rafale ale morții se izbesc de piepturile goale ale acestor tineri cu zîmbetul pe buze.

Împrejurările morții sale rămîn necunoscute, trupul său neînsufletit este cules odată cu celelalte victime ale revoluției din București, în seara zilei de 21-XII.1989 din zona Universității.

La serviciul divin de înmormîntare din comuna Cerașu, cu luat parte nenumărați consăteni, cadrele didactice din comună, primarul și alte oficialități din Cerașu, precum și mulți tineri și membri din comunitatea Cerașu și comunitățile din jur.

Cuvîntul mîngietor al Scripturii, făgăduințele cerului pe care Eugen le aprecia atît de mult, au avut darul să întărească și să mîngie pe cei îndurerăți.

Cu convingerea fermă că numele lui nu este scris numai pe monumentul eroilor din comuna natală, ci și în cartea vieții, așteptăm plini de încredere trîmbița învierii care să sune deșteptarea în marile dormitoare ale omenirii, pentru trezirea la viața cea veșnică și răsplătirea finală.

Împreună cu patriarhul Iov spunem și noi în dreptul celor adormiți în Domnul:

„Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pămînt.

Chiar dacă mi se va nimici pîclea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu, îl voi vedea și-mi va fi bienvoitor; ochii mei îl vor vedea, și nu ai altuia.

Sufletul meu tinjește de dorul acesta înlăuntrul meu” (Iov 19,25-27).

Fratele PAVEL NECULA, membru al comunității Tecuci, jud. Galați, a adormit în Domnul la data de 10 august 1989, răpus fiind de o suferință necruțătoare.

A fost un slujitor devotat pentru Dumnezeu în biserică, fiind mulți ani prezbiter al comunității, prim diacon sau avînd alte slujbe.

Cei 61 de ani ai vieții sale au fost ani în care a simțit multă trudă, durere, dar a avut mult curaj și speranță neînfrîntă. Ca vajuic luptător al credinței, a fost apreciat atît pentru rivna cît și pentru spiritul activ în care a slujit pe Mîntuitorul său.

„Fericite de morții care mor în Domnul căci faptele lor îi urmează!”

Inflația cuvintelor

Urmare din pagina a 15-a

S-a constatat că aceasta se datora unei notițe pe care instructorul său o lăsase la plecarea sa în delegație, în care spunea: „Sper să ne vedem curînd, dar fii atent la vrile“. (Psihologia distractivă, pag. 206—207).

Să nu uităm: „Darul vorbirii este un talent, care ar trebui bine cultivat. Din toate darurile primite de la Dumnezeu, nici unul nu poate fi spre o mai mare binecuvîntare ca acesta. Cu vocea convingem și încredințăm, cu ea aducem rugăciuni de laudă lui Dumnezeu, cu ea vorbim și altora despre episoadele cele mai prețioase ale experienței noastre creștine, despre harul și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu cît și despre profunzimile inepuizabile ale iubirii Mîntuitorului nostru scump“.

În privința aceasta niciodată nu vom putea vorbi prea mult, niciodată nu trebuie să ne temem de o „inflație a cuvintelor“.

Pastor
Aurel Pălășan

Unitate sau dispersarea forțelor?

Urmare din pagina a 12-a

Dumnezeu să-i poată aproba, care au o sfințenie practică, care au o conștiință care simte și sesizează imediat primejdia, bărbați și femei care nu se înalță pe ei înșiși și care nu vor căuta să ascundă diformitatea sufletului sub mantia sfințeniei, de aceia care sînt conștienți de slăbiciunile și imperfecțiunile caracterului lor și care își vor prinde sufletele lor neajutate de Domnul Isus Hristos. Aceia care manifestă încredere în sine și gîndesc că drumul lor și felul lor de a fi sînt mai presus de orice critică, nu vor realiza decît o lucrare cu totul nedesăvîrșită... Fiecare instructor al Școlii de Sabat trebuie să fie un urmaș al Domnului Hristos“ (MSS 90—93).

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub conducerea unui comitet de redacție format din:

Dumitru Popa, redactor-șef;

Adrian Bocăneanu și Coconcea Octavian, secretari de redacție;

Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu,
Apostol Chelbegeanu și Iosif Gyéresi membrii.

Redacția și administrația:
București, str. Plantelor nr. 12 — sect. 2
Tel. 20.42.07

C U P R I N S

— Opriți-vă	Cop. I	— Despre principii	9
— Prima noastră lucrare	Cop. II	— Unitate sau dispersarea forțelor	13
— Semănînd de-a lungul apelor	1	— Inflația cuvintelor	14
— Calitățile slujitorilor lui Dumnezeu	3	— La mîntuire prin dragoste	16
— Un vechi și devotat prieten	7	— În valea umbrelor morții	Cop. III
— O vizită rodnică	7		